

За Українську Самостійну Соборну Державу!
Воля Народам! Воля Людині!

ВИЗВОЛЬНИК

ШЛЯХ

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ МІСЯЧНИК

Ч.: 3./30.

Березень, 1950.

Рік III.

Визвольний

СУСПІЛЬНО - ПОЛІТИЧНИЙ МІСЯЧНИК

ШЛЯХ

Ч.: 8/80

Б Е Р Е З Е Н Ь 1950р.

РІК: III.

ВИДАЄ: ТН. ОУН /В.В./

РЕДАГУЄ: КОЛЕГІЯ /на прав. рукоц/

В. Карбович.

ЗМІСТ НАШОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ КОНЦЕПЦІЇ І ЇЇ ПОВ'ЯЗАНІСТЬ З НАШОЮ
ПРОГРАМОЮ - ЗМІСТОМ УССД.

/Продовження/

Ствердження нац. ідеї виключає марксизм, так само, як твердження класової боротьби, як історичної категорії і головного сенсу історичного буття заперечує в остаточному національну ідею і приводить до інтернаціоналізму, що завжди вислугувавоя імперіалізмом панівних націй. Воім ясно, що рос. імперіалізм використовує більшовицький імперіалістичний інтернаціоналізм і навпаки. Двигуном революції може бути лише організація і рух опертий на одноцільні системи ідеї. Ніде правди діти, навіть антиприродний і антинаціональний марксизм швидше може довести до здобуття своїх означених цілей, як розтерзаний, лише половинчато стверджуючий національно-політичні положення, соціалізм. Ясне оприйняття рухом цілісної системи дає критерії розцінки всіх явищ життя. Це не означає, що тим чином виключається з руху можливості причастності іншого світоглядного завершення. Ні, але не принципово протирічного нашому суспільно-політичному світоглядові. Ідеться тут про те, що рух, як цілість мусить стояти на одноцільних позиціях. Історичний матеріалізм, марксизм - це істотне заперечення ідеї свободи. Він виключає апріорно як ідею свободи народів, так і людини. Він доводить закономірно до рабства. Отже не можна боротися під його омофором за свободу! Боротьба за УД під його прапорами заведе закономірно до чужого, ворожого, імперіалістичного центру. Звідси, хто щиро прагне до волі, хто бажає боротися за здійснення ідеї свободи народів і людини, цей мусить ставати під прапори чіткої і ясної, до кінця додуманої націоналістичної системи ідеї, навіть, як внутрішньо він ще себе в цьому не віднайшов і ще покутує в нього залишки марксизму. Ми вже згадали, що саме поняття свободи - за словами Бевіна - включає в себе елементи Духового Порядку. Як марксист розуміє свободу, бачимо в ССРСР. Це велика помилка думати, що більшовизм спростачив марксизм. Не існує країна світу, де в принципі інакше виглядав би громадсько-політичний лад, коли б був здійснений той марксизм. У Франції буде так само як в ССРСР. Річ не в тому, що люди з бандитськими нахилами, які там в більшості приймають керівну участь. Система мусить закономірно довести до того. Вона, очевидно, допоможе вилонити злочинні елементи і нічого не вдіють ідейні і жертвенні люди. В Югославії не має роб. більшовицьких окупаційних військ, а яка різниця поміж рос. і югослав. більшовизмом? Український більшовизм не кращий був би за югославянський для українського народу. Отже кінчаємо заключенням: Українська національна ідея, Суверенна Соборна Українська Держава виключається Марксизмом взагалі. Національна ідея, УССД виключається інтернаціоналізмом. Відколи існує світ, ще ніколи поневолені народи не видвігали інтернаціоналізму, як їхньої визвольної ідеї, а завжди визволялися завдяки фанатично оприйнятій і догматичному самоутвердженню національної ідеї. Інтернаціоналізм натемисть завжди і по всі часи був облудною ідеєю великодержавного імперіалізму панівних націй, які ним облудували поневолених, мовляв, національна ідея віджила, подо за неї боротися, радше злитися в одному Інтернаціоналі, себто в інтернаціональному морі великодержавно-імперіаліста. Протек Національна ідея є ідеєю універсальною. Бо кожному народові прислугує Повне право на власну самостійну, соборну, ні від кого незалежну національну державу, так само, як людям вєсього світу належить особнота свобода. Наша універсальна, а не інтернаціо-

у всьому світі, без огляду на її расу, релігію; смерть тиранії у всьому світі над народами і над людьми. Свобода і справедливість для всіх народів і всіх людей! Це наші універсальні гасла й ідеї. Визволення людини поневолених націй dokonується не через включення її в якийсь поєд - чи понад - чи інтернаціональний лібералістичний чи класокрафтичний фронт, а через національне визволення тих націй. Соціально-національне визволення - органічна послідовність і внутрішня невідривна істотність національного визволення. Немає сьогодні національних революцій без соціальних, бо носієм національної революції є народи, як народні маси, які, добувши владу, порадкуватимуть по своїй власній волі цілість життя, про що ми ширше будемо нижче говорити.

У протиставу всім теперішнім намаганням рівняції націй і нехтування національного принципу організації світу, ми видвигаємо, як єдиний реальний - саме його.

Наша держава постане в умовах основної перебудови світу. Ця перебудова має революційний характер і йде по лінії боротьби проти всіх видів поневолення і утиснення народів і людини за новий лад свободи і справедливості, що є метою всього ідейного людства. Це є також і метою визвольної боротьби українського народу, що є революційною боротьбою як в національно, так в соціально-політичному сенсі. У боротьбі за визволення зродився український революційний націоналізм, що є синтезом всіх відвічних життєвих прагнень цілого українського народу, як національної спільноти і означає стремління до свободи і справедливості для українського народу і української людини серед усіх інших народів і людей в світі, що до того прагнуть. Укр. революційний націоналізм виключає всякий загербітський імперіалізм в українських міждержавних відносинах приймачи, як самоозвумілу істину, існує для всіх народів світу право на життя і розвиток в рамках загальнолюдської свободи і справедливості.

Укр. націоналізм виключає всяку експлоатацію людини людиною, чи людини державою в укр. внутр. національних відносинах, заперечуючи в ім'я цілості інтересів всієї національної спільноти як ліберально-капіталістичний, так тоталітарно-комуністичний соціальний лад, та знаходячи рішення соціальних проблем шляхом творення нового укр. народо-владного ладу.

Це означає прамування до міжнаціональної і внутрінаціональної гармонії в світі, що є вселюдським ідеалом укр. революційного націоналізму і що є невідемним від українського національного ідеалу. Україна має свій образ вірного і справедливого світу і це ставить її сьогодні в осередку ідеологічних шукань людства та зумовляє її провідну роль в процесі сучасної основної перебудови світу.

Внаслідок, що єдність світу можлива єдино через його диференціацію, здобуття всіми народами світу їхніх самостійних, ні від кого незалежних держав, український націоналізм протиставляє всесвітньому Союзу Соціалістичних Республік, Паневропі, Паназії і взагалі всім понад-національним конструкціям - повне і без решти національно-державне усамостійнення всіх народів світу, гармонійну співпрацю і людську взаємо-допомогу самостійних соборних держав всіх народів світу, як однаково рівних і вільних, без огляду на величину, расу, багатства. Через єрівничкування світу, через усамостійнення і урівноправнення всіх народів і людей світу шляхом реалізації у всьому світі ідеї самозначення народів-до єдності світу, до єдності рівних з рівними, вільних з вільними. Через останню визвольну війну і революцію до вічного миру поміж всіма народами світу, побудованого на ідеях свободи і справедливості, на самозначенні власновільним рішенням їхнім. Не паперовими бюлетенями, а племісцитом крові. Це універсальний ідеал українського революційного визвольного націоналізму.

Сучасний ідеал українського націоналізму - ССУД, його первонаціальна мета. Її здобуття є передумовою одночасного здійснення універсального ідеалу українського революційного націоналізму. Універсальні цілі найкраще виконують поневолені народи, коли борються, не за інтернаціональні, оманиві ідеї, а за власну, національну, не даючи себе ловити на приманки всяких федерацій, уній, конфедерацій, межмор і т.д., за якими вояки Крилюса великодержавні аспірації якогось народу. Український націоналізм відкидає всі блудні вогниці, він - є антиімперіалістичним. Імперіалісти видвинули брехливу гіпотезу, що факт існування малих держав створює суттєву причину воєн і неспокою у світі, мовляв, ті десятки і сотні мільйонів трупів є наслідком відсутності великих комп-

лекців, які в заборолі проти воєн. Ми заперечуємо ту неправду. Якраз національна диференціація у самотійних державах поодиноких народів - гарантія миру. Лише поміж імперіями ведеться боротьба на життя і смерть. Війни поміж державами малих народів носять характер сутичок, спорів. Атомовою зброєю зродилася не в війні малих держав, а імперій. Зокрема міжімперіальні війни приносять страшливі спустошення світові. Як народи зрезигнують зі своїх імперських амбіцій, воєн стане зовсім мало. Невже ми не бачимо, що від коли Швеція стратила свої імперські аспірації, не вела ні одної війни і її народові живеться краще нині, як напр. англійському або російському. Отже кому на користь виходить імперіалізм, кліні чи народам?

Причиною світових воєн були завжди імперії, Наполеон, Вільгельм, Гітлер, Сталін. Найбільш воєн вела рос., нім., франц. і т.п. імперії. А скільки, наприклад, воєн вела Швейцарія, Норвегія, Аргентина, Австралія, новітній Єгипет? Чому ділять Німеччину на дрібні держави? Саме тому, що малі держави є гарантією миру. А чому вони цього не хочуть бачити, як універсальний лік для всього світу? Це тому, що імперіалісти хочуть панувати над світом. Панацея на гризню і взаємну всесвітню різню Ніде інде, як в здійсненню нац. принципу, незалежнення всіх держав, зглядно народів і найменших. Це врятує світ від смертоносних воєн, а не страх перед атомовою бомбою. Завжди в час імперіалістичних воєн зроджуються такі страшні воєнні знаряддя. Коли, де і в якій війні зживав "малий" народ проти другого якогось жакливого засобу, або якраз для війни ви-находив його?

Ми не думаємо, щоби війни зникли з між-національного життя, але вважаємо, що коли буде здійснено принцип усамостійнення народів, світ зрізаничується, роздрібниться, то це роздрібнення буде найкращою гарантією його органічної єдності; гарантією проти винищувачої війни. Війни, які будуть ведені поміж народами, будуть такі, як напр. між Урагваєм і Парагваєм. Всі жакливі руїни війни були ведені передовсім імперіями. Це є лише облудою імперіалістів, які винайшли напр. термін "балканізація", мовляв, треба завести порядок, спокій /ордуну/ або "владу пролетаріату", бо малі народи поріжуться. "Балканізували" Балкан самі жаклі імперіалісти, турецька, османська імперія, Росія, імперіальна Австрія і т.п. Балканізують весь світ власне імперії. Є неправда, що наша концепція диференціації світу балканізують його. Вона - запорука єдності світу. Ми не спіраємо її на жодні спекулятивні діалектичні теорії, а на наявні факти життя. Тому це не фраза, а велика життєва правда, що характерним укр. націоналізму - це заперечення всяких імперіалістичних аспірацій нашого і взагалі всіх народів, а визнання самотійних національних держав всіх народів. "Свобода народам! Свобода людині!"

Жоден імперіалізм, жоден лібералізм, жодна облудна східня "демократія", а єдино визвольний антиімперіалістичний націоналізм є порятунком світу від війни, страху, нужди і неволі. І тому треба нам стояти твердо на вічних правдах націоналізму, як визвольної сили світового значення, що спасе Україну і весь світ від большевицької потоки. Не відрикатися і не соромитися націоналізму, бо це зн. відрикатися від вічних правд, що єдині рятують весь страждальний світ через самоспасення кожного народу.

Нам закинуть містицизм. Всі великі визвольні рухи мали елементи містики. Кожен прапор і національна емблема - як символ - є містичні, а не матеріальні категорії.

Є великою помилкою підводити крах нацизму чи фашизму під трафарет краху націоналізмів, тим більше укр. визвольного, революційного. Якраз тепер час на новий п'єдестал саме як порятунок видвинути властивого розуміння націоналізм. І саме націоналізм можуть відроджуватися в усьому поневоленому світі і стає тим кращим куточком каменем нового свободного світу.

Пробуджуються колоніальні народи всіх імперій, народи всіх рас і вір, від малаяців до негрів, від Філіпін по Сагару. Знам'я світові сьогодні власне надає ідея національного визволення, ідея національної свободи, визвольний націоналізм, якого пробоєвниками і переможцями носіями від десятиліть є ми, українські націоналісти революціонери, що створили УПА - армію і стали в авангарді Визвольної Революції Народів, оформляючи її в революційний Антибольшевицький Блок Народів /АБН/. Визвольний націоналізм це жодне заперечення народодавд, жодне заперечення єдності, ні тим більше людини. Це не важко, які були й є доктрини націоналізму, а єдино важко, які є конкретно націоналізми, як суспільно-

політичні рухи, який був український визвольний антиімперіалістичний революційний націоналізм, що саме за ним пішли і його піддержували українські народні маси, як справу, як рух, в якому вони віднайшли себе. Не важно теж, що в тих чи інших надолжних формуловках могли бути налетілої чужобі. Незважно, що помилкою було пр. твердження про ріст наш шляхом поневолення чужинців. Все це було несприятиманне наше і понад шми вербальними помилками рух перейшов до порядку денного. Рух як цілість ішов своїми нормальними рейками, роблячи тут, чи там похибки, тут і там їх виправляючи, але основний тон руху був правильний. Кожна нова стадія руху не була ніколи запереченням попередньої, була тільки поширенням, поглибленням, виправленням похідних, а не істотних речей. Маємо завжди на увазі життєвий шлях українського визвольного революційного націоналізму, а не доктринерські міркування того, чи іншого теоретика. Йдеться про те, як сприймали і як розуміли наш рух найширші народні маси і наші провідні кадри, наші залізні лави, здорові, героїчні, незламні борці. І цей великий життєвий досвід, що його здобув наш рух після 1941 року не був ніяк запереченням попереднього. Це було тільки достосування до нових умов наших незмінних життєвих настанов. Не українська опортуністична т.зв. демократія, а власне український визвольний націоналізм відвигнув найсправедливіше гасло нашої епохи: свобода народам, свобода людині, а через декілька років переформував в ідейно-організаційне гасло універсального масштабу, гасло боєве: "Свободолюбні народи і люди всего світу єднайтеся в боротьбі проти більшовизму за свободу народів і людини!" Не українська так звана демократія, а власне український революційно-визвольний націоналізм станув на прв в більшовицьким тоталітаризмом і німецьким нацизмом саме в ім'я ідеї національного, а через те і соціального визволення, а це зн. ідеї націоналізму, що переможньо вишла з останньої ще незакінченої світової війни. І великою помилкою уважати, що з упадком нацизму і фашизму скрахував визвольний націоналізм, як універсальне явище. Ми про український і не згадуємо. В останній війні провалився імперіалізм, звироднілі істинити панування панів над рабами, расизм і геренфольки, що підшлюся під відвічні ідеї свободи народів, під благородні національні почуття, спрямовуючи їх на манівці імперіалізму. Але в останній війні саме визвольний націоналізм переміг імперіалістичний, загарбійницький псевдонаціоналізм. І як сьогодні т.зв. східня демократія це лише завуальований тоталітаризм, імперіалізм, загарбійництво і рабство, так нацистський націоналізм був тільки воєнкою для грабінництва во ім'я нікого національного визволення німецького народу спід версальського диктату. Визвольний націоналізм народних мас в епоху змодернізованої війни отворив могутні повстанчі армії і резистанси, непереможний спротив народних мас, що їх ні фабрики смерті ні голод не зламали, а які завдали останнього удару нацистській воєнній машині. Визвольний націоналізм цебо Визвольна Революція Народів підтоталітарного світу не тільки в тому, але в усіх імперіях світу творить тепер ту третю силу, що поза тоталітаризмом і західньою демократією, виходить на фон історії і який, тій третій силі, поневоленням народам належатиме майбутнє. Було б помилкою розуміти ці міркування, як нашу ставку на все-світню революцію поневолення народів. Ні, в політичній площині, радше в стратегічно-політичній наша ставка йде виключно і єдино на Визвольну Революцію Народів підсоветського світу. Тут наші союзники це західня демократія і західні імперії. І як реально думуючі люди для здобуття їх для наших цілей, що мають бути здійснені в підсоветському світі, себо розподіл його на самостійні, ні від кого незалежні національні держави і прибернення суверенності державам-сателітам ССРСР - ми докладаємо наші зусилля. Але ми не можемо замкнути очі на ці грайдіозні процеси визволення, що заходять у всьому світі, на ці національно-визвольні рухи колоніальних народів, що вони - а не імперіальні народи - не метрополії надають вже сьогодні відпочеток світові. Не можемо ізолювати себе від цих ідейних процесів, що знаменують нині світову дійсність, процесів, що ідейно близькі і споріднені нам, хоч політично і стратегічно можуть не входити в нашу орбіту дій. Але нам не треба забувати того сутнього, що саме ніхто другий, а більшовицьки використовують ці національно-визвольні рухи, ці націоналізми колоніальних народів для підорвання імперій. Хоч це стосується зокрема англійської імперії, проте ж саме це протиріччя підкопує советську Імперію, яка більше, як яканебудь інша імперія світу побудована на насилля.

/Продовження в слід. числі/

В РОКОВИНИ ГЕНІЯ УКРАЇНИ.

Саме тоді, як здавалось, що відвічні вороги України зібрались справляти шир перемоги, як у забуття котились світлі великі традиції нашого минулого, як провідна верства народу — нащадки славних козаків і Гетьманів були вже на похилій площині спаду в духове й фізичне поневолення, прийшов на світ, у селі Моринцях, Він — Тарас Шевченко, Геній і Пророк, Апостол Правди України. Своім вогнево-віщим словом труснув Шевченко совістю "братів незрячих", пробудив із просоння сучасників, увілляв у знеможені-безвольні душі життєтворчої сили і снаги. Заговорив відважно, вогненно, могутньо, а його слова правди понеслися по всій Україні й по дум'ям загорілись та людям серця розігріли й похилі спини випрямились. Скрізь в Україні світилось його слово віще істини, нашої надії, нашої найвищої національно-державницької правди. Протестуючи проти поневолення нашої нації, Шевченко кинув гнобителям відважне та страшне обвинувачення: "Схаменіться, будьте люди...", "Розкуються незабаром заковані люди, настане суд! Тоді заговорять і Дніпро і гори, і понесе сторіками кров у синє море..."

Потоптаний ворогами наш національний державний прапор, Шевченко освятив своїм мученичим життям і зеткнув його знову на верхів'ях найвищого ідеалу нації, а на сторожі поставив своє пророче, невимірне слово — "Заповіт".

Ціла творчість Шевченка — це неощінені перлини-скарби самопізнання нації, її ставання і росту. Кожен його вірш написаний такою чистою і безмежною любов'ю до України та рідної бувальщини, що читаючи ці рядки-неначе в калейдоскопі — міняються образи рідної Батьківщини, та світлі часи панування і слави, то знову образ України-страдальниці закованої в кайдани. Завжди однаке поет палає гарячою любов'ю до України.

"Я так її люблю, мою Україну..." Скаля тієї любові доходить у Шевченка до безмежності, людської резигнації з особистого щастя, забланий з України в холодну і непривітну Московію, Шевченко тільки і мріє про Україну. Нічого немає для нього понад любов до Батьківщини. "Мені однаково, чи буду я жити в Україні, чи ні. Та не однаково мені, як Україну злії люди приплюють лукаві і в вогні її окрадену збудять, ох, не однаково мені". Не меншої любові вимагає Шевченко й від усіх українців: "Любіть свою Україну, любіть її во зрем'я люте, за неї Господа моліть". Може ніколи ще досі повищі слова Шевченка не були нам так дорогі і переконливі, як саме під сучасну пору. "Полюбіте щирим серцем велику руйну, ... бо немає в світі /другої/ України, немає другого Дніпра".

Шевченко — це поет твердої та непохитної віри у світле майбутнє України. На героїсько-славному минулому України будував свої сподівання у її світле прийдешнє. Гордість того лицарського епосу нашої бувальщини, це ті гранітні основи віри в краще прийдешнє України. Він тому й співає те наше минуле: "Було колись в Україні ревіли гармати, було колись запоріжці зміли панувати. Панували, добували і славу і волю"... Царгород, Синоп, Трапезунт, Варна — оце свідки слави. І "Послання" Шевченка говорить: "Я ридю, як згадаю діла незабутні дідів наших, ... отака то наша слава, слава України".

Хвилева перемога ворога, насильство, гніт, тюрма, заслання, Сибір, Соловки, Бригідки, Луб'янка, чи різні концтабори — це не доказ упадку нації, це лише негідна зброя панування ворога. Тому то Шевченко кликав: "Не вмірає душа наша, не вмірає воля, і неситий не вмере на дні моря поля, не скує душі живої і слова живого..." А хібаж е така сила-міць, що здужалаб поневолити духово українську націю? Ні — немає! Адже скільки то вже впродовж історії перекотилося по горизонті України ворожих орд, з півночі, зі сходу і заходу, а все таки всі вони захлинутувалися "перемогою" лише на короткий час. Україна живе в серцях і душах мільйонів її синів і доньок. Ніхто не здолав обезволити її духово, мимо захлинух методів насильного панування, що не мають собі рівних в історії людства. Як же пронизливо стоголосо кличе сьогодні Шевченкове слово: "Світе тихий, крає мий, моя Україно, за що ж тебе сплюндрували...?" "Розбійники, лодоїди, правду побороти..." Але ж ні! Не побороти, народ уже не мовчить. І знову ж терпкі слова правди миде Шевченко новітнім іродам із півночі, що їхня радість безосновна, короткохвилева: "Смійся, лютий враже, та не дуже, бо все гине, — слава не поляже, а розкаже чия правда, чия кривда...", а покищо: "схаменіться, бо лихо вам буде, бо день радості над вами розпадеться і настане кара і повіє новий вогонь з Холодного Яра".

Стого вогня в Холодного Яра, стої помсти й кари народу боялися царі, боялися і їхні перемисники - червоні диктатори - "собірателі земель руських".

Шевченко - це невміручий Геній України, духовий провідник її, що немає сили, яка б змогла обезцінити його серед української нації. Бо Шевченко - повсяк-чистий, горючий, височезний стовп-дороговказ на розбіжних шляхах прагнення нації до своєї остаточної мети - Самоостійної Соборної України.

А вогонь в холодного Яра, запалений в 18-му столітті гайдамаками, підпалений у 1917 - 20 рр. в часі Визвольного Риву і сьогодні не погас. Він діє в підсоветському підпіллі революційно-самоостійницької ОУН, боєвих подвигах УПА. Він ширяє то дужче змагається полум'ям у серцях мільйонів синів і доньок України. Де б вони не жили, в межах поневоленої Батьківщини, чи на вигнанні, скрізь-усюди живе і діє оте невміруче слово Шевченкове, де тільки б'ється українське серце.

"Борітеся, поборете, вам Бог помагає; за вас сила, за вас воля і правда святая", кличе знову до нас Шевченко. Бо не приви́дом, а дійсним знову стає перед нами образ з нашої, потом і кров'ю наших предків напоеної, а зараз не своєї землі, що про них Пророк тому сто років писав: "Ах страх погано у тому хорошому селі. Чорніші чорної землі, блукають люди; село неначе погоріло, неначе люди подуріли, німі на панцину ідуть... І не в однім отім селі, а скрізь на славіній Україні людей у ярма запрягли." Так знову братів наших закували в кайдани, у ярма запрягли; "навіть молитись ворог не дасть", але не окували душі живої, не вбили хотіння до волі, до державництва і окремішності! Оцих ідей ніколи й нікому не вбити серед Українства!

Шевченко - це найбільший соборник у повному значенні цього слова. Націю розуміє не лише як живуче покоління, але тех і тих, що жили, і тих, що добно житимуть. "І мертвим, і живим і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні сущим, мое дружнє посланіє". Тому тех і до нас, що ось тут - по волі чи неволі живемо на чужині, промовляють слова Шевченка: "Учітеся брати мої, думайте, читайте і чужому научайтесь свого не цурайтесь..."

Проминають віки історії. Могили героїв - , що здійснювали ідеї Шевченка, Пророка національного і соціального визволення України, поростуть синіми незабудьками слави, а сивоголові діди розказуватимуть своїм внукам про те, що: був в нас великий Поет, Пророк - Тарас Шевченко, Невміручий Геній України. Мученик східної Москви, що залишив нам і грядущим поколінням серцем написаний, віщим духом надхнений "Кобзар" - оте святе наше національне Євангеліє, а в ньому найцінніше для всіх українців - "Заповіт".

Так, "Заповіт". У ньому Шевченко передав прийдешнім поколінням своє завдання: "Як умру, то поховайте мене на могилі, серед степу широкого на Україні милій". Люб'ячи до бестямі свою Україну, Шевченко велів поховати себе на такому місці, звідкіля б він і по смерті міг бачити "лани широкополі і Дніпро і кручі"... та щоб міг чути "як реве ревучий", тобто Дніпрові Пороги. Врешті, щоб звідтам міг найкраще бачити той момент визволення нації, як свята ріка - Дніпро "понесе в Україні в синє море кров ворожу..." Тоді він - Поет "покине і лани і гори і долине молитися до самого Бога..."

Першу частину завіщання українці виконали. Поховано ж бо Пророка України в найкращому її місці, серед степів, у Каневі над Дніпром. Та це остаточно не проведена в життя друга частина "Заповіту" і найважливіша: "Поховайте, та вставайте - кайдани порвіте, і вражою - злою кров'ю волю скропите."

На ідеях Шевченкових творів, зокрема й його "Заповіту" вирости й виховалися уже покоління, цілі когорти вояків і месників, за кривди та зневагу чести нації.

Друга частина "Заповіту" невміручого Генія ще не здійснена, але вже почата Визвольними Змаганнями, вільним козацтвом, українськими повстанцями, 22 січня і Першим Листопадом. Продовжувана СВУ, боєвиками УВО - ОУН а нині в героїські дії Української Повстанської Армії, спільно з ОУН й УГВР завершують "Заповіт" Великого Пророка. І зараз Україна кипить сатяним змаганням від Кавказу до Карпат з північної наїадником. Завершення здійснення цілого "Заповіту" Шевченка вже недалеко. На обріях України зав'язав вогонь Холодного Яра, та віримо свято, що, як вішував Шевченко - Геній України, "...встане Україна й розвіє тму неволі і помолиться на волі невольничі діти."

Федір Одрач.

УКРАЇНСЬКА ВИЗВОЛЬНА ДУМКА НА ТЛІ ПОВОЄННОЇ
ПОЛІТИКИ ЗАХІДНОГО СВІТУ.

Всім відомо, що англо-сакси вступили в 2-у світову війну з гаслами боротьби проти диктатури за демократичний лад та свободу підбитих народів. Всім теж відомо, що аранжерами тиранії на той час, в розумінні англосаксів, були держави осі - Німеччина, Італія, та Японія. Важкі слова правди, грізне обвинувачення німецького нацизму, що було подане англо-американцями у формі декларації до усього світу, для нас, українців, були теж близькі й приманливі. Коментуючи переможній похід німецьких армій на сході, англо-американці підкреслювали, що підбитими народами східної Європи прийдеться пережити жорстокі дні терору і масової депортації до Німеччини працездатних людей та втрати свого майна і тп. Потім слідувало запевнення, що ворог свободи й демократичного ладу буде знищений і тоді зійде на людство благодать демократичних свобод, державної суверенності народів та загальний добробут. І, хоч ці слова були приманливі, однак український нарід, який визволившись від одних тоталітаристів, попав під других, не надто вірив у майбутнє здійснення тих обіцянок. Все ж для людини, яка відчула на своїй спині тягар диктаторських режимів, слова ці були своєрідною потіхою та моральною підтримкою. Десь в укритих місцях України, українці наставляли стрілку радіоапарату на Лондон чи Вашингтон, щоб зачути вільний голос вільних народів, що боряться проти тоталітарного рабства. І хоч нерас можна було почути гіркі слова дорікань на рахунок західних потуг, що в боротьбі проти тоталітарного зла держав осі, зв'язали себе союзним вузлом з меншим злом тоталітарної Москви, то все ж таки вірилося, що цей союз з Москвою є переходним, що треба перш за все розправитися з одним злом, щоб потім приступати до ліквідації другого. Думалося: розіб'ють Німеччину, а потім підуть на Москву. Бо особисту свободу громадянина США чи Великобританії ніколи не дасться погодити з рабською долею совєтського громадянина, почуття вільного багатого фермера з положенням невільника колгоспу. Поневольвач-бандит, вигойданий в російській імперіалістичній колісці, вигодований кров'ю підбитих народів, ніколи не зможе іти дорогою миру з християнином, що шануючи власну свободу, респектує теж свободу інших. Отож ці та низка інших суперечностей і породжували надії на неминучий майбутній конфлікт. Український визвольний рух, мимомо симпатій до західних демократичних потуг, не покладав надій на якусь допомогу з їх боку, не вірив прямо у чужі сили, які безкорисно могли б дати допомогу осамітнілому в боротьбі українському народові. І ця здержливість, з перспективи повоєнних років, була однією правильною.

В останній воєнній розгрі, український визвольний рух був абсолютно незалежний, і він не шукав нагод пактувати зі своїми противниками, не хотів замикати очі на факти і свого ворога бачив завжди, хоч він був і в свечій шкірі. Борючись з німецькими окупантами, наша УПА, а тим самим і політичний провід поставили себе проти б'юро держав осі; борючись на своїх землях проти москвських банд, наш визвольний рух до певної міри був в колізії із англоамериканцями. Починаючи 1941 роком і кінчаючи 1945-им ні один з новопідбитих народів не був поставлений в таке не вигідне політичне становище, як український нарід. Ні один з ново-підбитих народів, мимомо досвіду з власного державного життя, не спромігся на таку могутню організованість, на таку добровільну дисципліну та безмежну відданість справі визволення своєї батьківщини, як український нарід. Ні один з поневолених народів не створив так воєнної підпільної армії, як український. Коли в Польщі, чи Чехословацькій повстанський рух сповнявав завдання допоміжної сили для окреслених дій альянтів, то УПА армія не мавши союзників, стала око в око проти двох фронтів. Західній спостерігач чи дипломат міг би це назвати божевільям, але цей курс проти одних і других тоталітаристів вповні себе виправдав і тепер.

Візьмімо хоча б поляків. Мавчи ще не так давно власну державу, будучи ще не так давно поневольвачами Західної України та Білорусі, з хвилиною, коли опинилися в рядах поневолених народів, неспроможні були іти своїм власним шляхом, нездібні були вилізнути якоюсь ширшою концепцією, що виходила б поза межі польських земель, і могла б мати зрозуміння з боку сусідніх поневолених народів. Об'єктивний дослідник вже

тепер може сказати, що польський визвольний рух зводився тільки до боротьби за статус-кво, за Польщу з перед 1939р. тобто за державу, яка по суті була реакційним анахронічним твором. Певно, що такі концепції не могли вийти дельше польського загумінка і жене, що тому польський підземний рух лише оподівався, що зовнішні сили здійснять його мрії. Нічого так дивного, що польське підпілля фактично підпорядковалося реакційному лондонському урядові, який в свою чергу був зв'язаний з блоком західних потуг, яких союзницею була Росія. Таким чином по через опір залежності від англо-американців польське підпілля у випаді стало союзником свого історичного й теперішнього ворога - Росії. Нічого так дивного, що коли в 1944 році увійшли перші частини червоної армії на польські землі, з наказу лондонського польського центру, польське підпілля не сміло стріляти до нового імперіаліста. Коли на захід від ріки Буга розлягалися салви скоростріль, коли УПА цілилася і валила з ніг пострілами енкаведистів, польське підпілля уважало російські війська за союзників. Але на дальший розвиток подій не прийшлося довго чекати. Кому не відомий скандал з 16 польськими політичними провідниками наприкінці 1944р? Вирушаючи на "союзні переговори" до штабу червоної армії, ці провідники, замість засісти за столом нарад, відлетіли советським літаком прямо до московської Луб'янки. Після цього не можна так дивуватися трагедії Варшави. Орієнтуючись на зовнішні сили, окреслюючи себе по боці західного блоку, уважаючи росіян як союзників, зокрема за це останнє-польський нарід мусив заплатити руїною своєї столиці та 300000 вбитими.

Коли б ми почали розглядати інші ново-підбиті народи дійшли би більш менш до тих самих висновків. Так само й чехи приєднавшись до західного блоку, стали союзником Москви. Так само як і поляки чехи були вірні ідеалам відцвівшої своєї імперіалістичної держави. Вони вірили, що зовнішні сили повернуть на кілька років назад колесо історії і все буде так, як було. На тлі таких фактів, наш визвольний рух був чимось новим. Наш рух з гаслами "воля народам, воля людині" став широко прийнятним для сувідних поневолених народів. Коли в час перших років війни Рузвельт та Черчіль підписали атлантийську карту, яка мала бути для повоєнної доби Кораном демократичних свобод, то саме тоді наш визвольний рух не боявся вказати, що доки буде діяти на сході Європи російський імперіалізм, так довго не будуть здійснені там ідеї цієї карти. Рузвельт вірив в мирне співжиття російського світу з західним. Офіційна англо-американська політика того часу була наставлена на дружне співжиття двох систем тоталітарно-російської з демократичною західного світу. В наяві такого трактування справи, сам альянс тих двох сил мав все тоді позначки абсурду, ми прямо зачарованого кола. Бо ж з одного боку, політичний воєнний курс англо-американців був спрямований проти гітлерівської диктатури, проти расової німецької нетерпимості, проти нацистських погребників християнської культури й моралі, з другого боку, видвигано кориті приязного з меншим тоталітарним злом, з ще більшим руїником засад християнського духа, з московським комунізмом. І саме тоді одинока революційна Україна устами свого політичного проводу та зброєю УПА доказувала, що тільки тоді може бути сумірне співжиття народів, коли кожний нарід буде укладати собі сам життя у власній незалежній державі. Тільки вільний нарід може співжити з вільним народом, лише свободний господар, що має свою власну хату й землю, може сумірно співжити з таким же сусідом. Даремне було б намагання вірити, що раб може бути рівноправним партнером вільної людини, а ще більшою було б нісенітницею ряхувати на те, що християн-демократ, може співжити з безбожницьким тоталітаристом імперіалістом, в даному випадку з московським загарбником. Отож, тільки тоді демократичні декларації Заходу можуть мати реальну вартість, коли на земній кулі не буде місця для імперіалізму, зокрема для московського загарбництва.

Уже в літку, 1943 року УПА-ОУН заініціювали з'їзд представників поневодених Російських народів-сьогоднішній АЕН. Представники Грузії, Вірменії, Білорусі, Азербайджану, Туркестану, України та інші, вже тоді розробили й заакцентували програму спільної боротьби проти імперіалізмів, проти німецьких та російських окупантів. Уже тоді командування УПА приступило до формування окремих національних відділів. Уже тоді, побіч українських повстанчих загонів, билися з загарбниками національні відділи білорусів, вірменів, грузинів, туркестанців та інших. Ще тоді Італійські чи малярські воєнки добровільно зголошувалися до УПА, заявляючи, що вони воліють бути по боці борців за волю свого погнобленого народу.

Так УПА як і все наше підпілля будучи речниками нових справедливіших ідей, в своїй дії, в своїх політичних чи оперативних потягненнях завжди мали глибоке розуміння до всіх тих, яким осточортіла загарбницька війна. Пригадую, як наші кур'єри чи зв'язкові, від пункту до пункту організаційною дорогою допомагали італійським чи мадярським воякам вернути-ся до своєї рідної країни. Пригадую, як двох офіцерів італійської армії та один моряк з Венеції з великим признанням висловлювалися про український визвольний рух. Попавши одному відділові УПА в руки, вони були приготовані вмерти. Але потім їх здивувала нечувана поведінка повстанців. Командир відділу УПА передав італійців станиці ОУН, яка збопікувалася ними. Італійців приміщено в законопірованій хаті. Для сполуки з їхньою рідною країною роздобуто радіоапарат. Згодом по тижневому відпочинку, переодягнувшись в цивільне вбрання, італійці організаційною дорогою відїхали з Волині в Карпати, щоби предістатися до Італії. Це, зрештою, невідокремлений випадок. Таких фактів було в Україні за час війни багато. Таке гуманне ставлення нашого визвольного руху до чужих людей було по-диктоване ширшими політичними принципами, ширшими ідейними концепціями, що відчували нову добу. Ця доба нових течій, нових ідей в житті народів і людини, нового ладу-прийшла і ми, сучасники, її оподвижниками й свідками.

/Закінчення в слід.ч./

-----0000000-----

САМОСВІДАННЯ І ПРОТВЕРДЖЕННЯ

До правильного становища супроти совєтів.

Книжка Буліта приносить критику політики покійного през. Ровевелта щодо Росії. Він вірив, що удасться переконати Сталіна стати демократом. Помилка znana Українцям: багато було свого часу Українців, які насамперед дарат, потім Керенського, потім більшовиків намагалися "переконати", що інтереси Росії й України прекрасно дадуться погодити, аби лиш Росіяни стали правдивими демократами і визнали права українського народу...

Тут не думаю про нашу політику говорити, лише про західно-європейську і американську. На Заході думають, що Росії розходить про вихід до моря, про безпеку /секюриті/ від своїх сусідів, або про економічні можливості і т.п. Але про ці річі Росії стількиж розходить, як противникам в часи релігійних воєн в Європі, кілька сот літ тому.

Тоді наприклад якийсь французський гугенот /протестант/ охочійше підтримував чужого володаря, лише протестанта, такоїж віри як він, а ніх свого але католицького, інакше вірного від нього. Такасамо німецький протестант охоче підтримував чужого, шведського короля, аніж австрійського, католицького цісаря і т.п.

От так справа мається і тепер з Росією й її п'ятою колоною закордоном. Кожен комуніст, /а все компартія то напевно, кимби він не був, Французом, Німцем, Поляком, Українцем, - все приймає накази з Москви проти приказів свого власного уряду і проти інтересів своєї власної нації. Бо він стоїть за комуністичну "віру", а про решту йому байдуже.

Констатувати цей факт, це надзвичайно важна річ для нас. З нього випливають два дуже важливі наслідки. Перший - що комуністичній вірі треба протиставити ще сильнішу, але іншу; другий - що в боротьбі з світовою ідеєю комунізму ні одна нація не може обмежитися боротьбою лише за свою національну незалежність, за своє лише звільнення від комунізму; вона мусить боротися за звільнення всього світу від тої проклятої доктрини.

Перш про це остачне. Не всі нації розуміли це і не всі витягали консеквенції з того. Коли кровавилася в 1917-1921 і в дальших роках Україна в боротьбі з більшовизмом, ніхто майже на Заході й не думав, що це не лиш українська, а загально-європейська чи навіть світової ваги справа. Фінляндія, Естонія, Латвія, Литва, Польща, Румунія, всі оті сусіди наші думали, що як вони відтягнуться від цієї боротьби і стаборяться "по цей бік греблі", то все врятувалося. Ледки минуло 20 літ - що це з історії двадцять літ?! - а прийшла черга і на ці держави. І тепер вони мають нагоду розважати, чи добре зробили, що тоді в ім'я "святого спокою" залишили Україну її трагічній долі?...

Німеччина по 1918р. думала, що заключивши Рапальський приязний договір з Совєтами, матиме спокій, полишивши Московляни травити Україну і Кавказ. І це показалося оманю. Як і "приязний" пакт Гітлера зі Сталіном

1919р. побіліна Антанта по першій світовій війні думала, простягнувши "дротину загорожу" між собою і Росією - насолоджуватися миром; а потім навіть за ціну віддання Росії не лиш України, але і Фінляндії, і Балтику, і Польщі, і Угорщини, і Австрії, і Румунії, і Болгарії. І аж тепер починає західний світ волі приходити до переконання, що миру нема і не буде і в них, доки існуватиме повний Іслам з новим Магометом. Поводі приходить світ до переконання, що населеною ніяка нація не буде, поки потвора більшовищаним існуватиме в Європі. Про це думали очевидно і ті, що під керівництвом Українців заложили блок народів Східної Європи для боротьби з більшовизмом. Цей блок мусить бути поширений так, як поширений є - існуючий хоч для дурення світу і "розв'язаний" нібито - Комінтерн.

Тепер перше питання - в ім'я якої ідеї треба поборювати диявольську ідею комунізму?

Цей ідеєю може бути очевидно лише ідея західної цивілізації, оскільки комунізм є суттєвим впливом "цивілізації" московської, татарської почасти, східної взагалі. На яких же підставах, на яких ідеях збудовано нашу цивілізацію? На ідеях християнства, в якого основі коріняться всі підвалини нашої культури, підвалини свободи і порядку, - підвалини невнані Росії, яка знає або анархічну "свободу", або тиранський "порядок".

"На дівола хрест, на ворога шабля!" - ось стара засада, в ім'я якої ішли в бітві наші предки, ось засада, під знаком якої переможемо і нині.

Але не літеплі /ні гарячі, ні холодні/ серця ідуть на боротьбу в ім'я тріумфу цієї засади! Це мусить бути люди, які дійсно вірят в спасенку і культурно-цивілізаційну роль Церкви, в організуючу суспільність силу її ідеї. Релігія не сміє бути чимось, що може бути, а може її не бути; чимось, до чого удаємося лише в нагоди якогось свята, роковин, історичних згадок і пр. Ні, церква має бути установою, яка грає активну роль в громадському житті. Релігія - як за часів Антонія і Теодосія, за часів нашого Саванаролі-Випенського, - має світлом християнської Істини вчити і вести люд, має стати на чолі активної боротьби з силами зла, з людською інкарнацією диявола на землі. Коли ми хочемо дійсно вирвати нашу стародавню культуру з лабет сатани, мусимо стати такими християнами, як були Володимир, Ярослав і Данило, як був Острозький, як був Хмельницький і Мазепа...

Християнство має бути збройниче, на правду боротися з силами диявола мечем духовним, і - благословляти тих, що борються з тими силами шаблем. Мусимо заглушити у себе голоси недовірків. Не можна поклонятися Богові і дияволу водночас:

"Не ховайте, не топчіте

Святого закону.

Не ввіте приподобні

Льотого Нерона",

вні "геніяльним вождем" і "атцом народом" - Нерона нашого віку. Не вільно називати "бандитами" тих, що проти того Нерона в боротьбі життя своє складають, бо можна такими відповіді словами Шевченка до тих, що зневажали гайдамаків, мовляв:

"Гайдамаки - не воїни, -

Разбійники, вори.

Пятно в нашій історії" -

точнісінько як деякі землячки ставляться до теперішніх повстанців Шевченка відповіди їм тепер:

"Бреши, лядоморе!

За святую правду, волю

Разбійник не встане!"

Меч, освячений ідеєю боротьби з лехристиянами не є меч розбійника. Тепер нейтральних нема, і хто зве борців з більшовизмом "бандитами", той значить співчуває з тими, хто тих "бандитів" нищить. Спільна сила всіх народів християнської культури, сила активна, горіва, віруюча, відважна - ось що має стати гаслом уярмлених народів і тих, кому уярмлення згрожує!

На дівола хрест, на неприятели шабля!

Д.Д.

!!
 ! Немає визвольна концепція - це революція на боротьба України проти !
 ! московсько-більшевницького поневолення й імперіалізму шляхом Україн- !
 ! ської Національної Революції в опільному фронті антибільшовицької !
 ! Визвольної Революції Народів. !

ПАРТІЙНІ ДОКТРИНИ ЧИ НАЦІОНАЛЬНІ ІНТЕРЕСИ?

Стаття написана ще перед виборами у Великобританії, але актуальність і правильність її думок є і зараз незмінні і однаково важливі - Ред.

Національний інтерес, чи інтернаціонал?

При розцінці міжнародньої ситуації, а зокрема відношення до нас поодиноких політичних середовищ заходу треба підходити з точки зору українських національних інтересів, а не з становища т.зв. міжнародньої солідарності цих, чи інших класів, клік, груп, коферій, чи масонських лож. Нам зовсім не інтересно включати себе в якісь партійно-клікові розгри в нутрі даного західнього народу. Ми підходимо до представника даного західнього політичного угруповання, як до репрезентанта даної нації, а не політичної партії. Ми не втручаємося у внутрішні спори даного народу, ані не інтересують нас партійні програми ані виборчі клічі, вживані для здобуття виборців. Ми можемо зовсім добре говорити з консерваторами, як і лейбористами, з лібералами, як і католіками. Ми виступаємо від України, що хоче здобути собі прихильників серед всіх частин народів заходу, а не лише серед означених. Нам важно, щоб для ідеї визволення прихилити якнайширшу опінію заходу. Тільки комуністи є виключені з сфери нашої дії, що йде в захист України. Ми стараємося освідомити забаламучені маси, що це комунізм і більшевизм. Провідні елементи є запродавці Москви, її агентура. Їх ніхто і ніщо не наведе. Є основною помилкою будувати на цьому, що-мояв - тільки консерватори, як дехто думає - можуть бути прихилені для нашої справи, або-як другі думають - тільки лейбористи, чи ліберали. Все це є примітивний підхід незрілої політично людини, що думає, наче б з перемогою тої, чи іншої англійської партії-наступали радикальні зміни на відтинку політики по відношенні до поневолених народів. Може бути загострений, або послаблений антибільшевицький курс, але ніяких радикальних змін не можна сподіватися, коли нпр. перемогла б в Англії консервативна партія. Вона вестиме приблизно таку саму міжнародню політику, як лейбористи. Якщо ж були б загострення, то не тому, що це консерватори при владі, а тому, що в Англії є така політика на даному етапі серед даних обставин такою мусить бути, байдуже, чи міністром закордонних справ буде Іден, чи Бевін. Англійські партії ведуть англійську політику, а не соціалістичну, чи "реакційно-консервативну". Є небезпечною ілюзією вводити в блуд громадянство, що-мояв-доктрина лейбористів диктує їм таку, а не іншу міжнародню політику, а з приходом Черчіля відкриються всі білаги агресивної антибільшевицької політики і може прийти-мало - не-виповідження війни. Наївні вірують в партійні доктрини... Це є тільки привілей українських соціалістів-стосувати принципи партійних доктрин в міжнародній політиці. Англійські лейбористи стосують англо-імперіяльні принципи. І здається, що своїм націоналізмом Бевін зовсім не слабший Черчіля. Не дармо назвав його Черчіль Джон - Булем "англійською робітничою класи. Ніхто інший, а власне Етлі є автором найвимогливішого своїм змістом окреслення: "комуністична партія - це не англійська партія". Визнання Мао-Тзе-Тунга - це не діло лейбориста Бевіна, але акт англійського уряду. Визнання Мао вимагав вже раніше Черчіль, з погляду так, чи інакше ніж зрозумітих англійських інтересів. Конкретно, щоб рятувати біля мільярда доларів інвестицій в Китаю, Англія, а не лише лейбористи, визнала Мао-Тзе. Є наївним твердити, що це визнання прийшло тому, що Бевін соціаліст, а Черчіль тому вимагав визнання ще раніше, бо там життєво заінтересований англійський важкий промисел. І Бевін і Черчіль однаково розуміють інтереси Англії. Чи вірно, окрема справа. Чи не попечуть собі пальців так, як це було в Ялті - попечуть самі вже незабаром. Але наша критика того потягнення має йти не в площині пов'язаній з лейбористською доктриною і наївною надією, що було б інакше, якщо б був Іден міністром закордонних справ. Бо не лише Бевін визнав Мао, але тех Іден. Хто читав останню статтю його в "Ле-монді", не знайде там ані слова критики того потягнення Бевіна, хоч-будучи в опозиції - має дуже зручну позицію для атаки Бевіна. Тому наша думка: оцінюємо і підходимо до явищ міжнародньої політики, не зі становища

доктрини - тобто групового, але - відімо до основ, тобто до розуміння національного інтересу зокрема англійських партій. Як мильно в нас розуміють політику Бевіна, не як лейбориста, а власне англійця, захисника імперії, свідчить те, що ніхто не звертає уваги на тверду і неуступчиву політику його по відношенні до Німеччини. Сьогодні німецька преса атакує "націоналізм", "імперіалізм", Бевіна, а залицяється до Черчіля, як більш "ліберального". А по суті: оба вони одної думки. Тільки мистецтво політики і володіння каже тому, що є в опозиції, робити надію на покращення умови переможеному, коли цей з опозиції приїде до влади. Хто так твердо проводив демонтажі? Не помогли нічого ні протести Шумахера, соціаліста, ні впаді німецьких профсоюзів. Черчіль заявлявся - з тактичних оглядів-за припинення, але Бевін проводив їх далше. А Європейська Рада? Хто її тоїпедує досі? Лейбористи. Більше того, всі проекти так Черчіля дуже загальнікові; приязні, але вступу Німеччини ще конкретно не розв'язали. Постава лейбористів в справах Європейського Об'єднання нам краще підходить, бо підкреслює силу національного моменту і не дозволяє його нехтувати. США раді б, щоб було це Об'єднання з Англією, бо тоді Англія мусіла б відв'язатися від комонвелту і приосвятитися справам передусім Європи, включарчися в європейську систему. Краї комонвелту мусіли б тоді відриватися від Великої Британії і йти під крила США. Тому становище Бевіна слушне, коли він заявив: насамперед Велика Британія, далше Комонвелт, а на кінці Об'єднана Європа. З другого боку, щоб не допустити до формування Європейської Ради без себе, англійські консерватори сильно пропагандивно підкреслюють цю ідею, але практично не розв'язують справи до кінця. США найбільше прагнуть Європейського Об'єднання з Англією, без якої воно їм не-цікаве, бо тоді вони не матимуть так свободної руки в комонвелті, який мусів би послабитися, коли Англія поставила першоступнево справу Європи. Знов же без Англії Європейське Об'єднання неможливе, бо Франція не дасть ради Німеччині, яка в випадку відсутності згя. тільки половинчастої приязності Англії відограватиме панівку роль. Тоді це не буде жодне європейське об'єднання, а німецький "новий лад". Постава в усіх міжнародних справах диктують англійським партіям не інтернаціоналістичні моменти, а націонал-імперіалістичні. Тому наша оцінка мусить відноситися до національної постаби англійських партій, а не дивитися на їх внутрішню англійську політику і з цього робити висновки, по відношенні до української проблеми. Це був би найгірший підхід невиробленої державного політика. Ми не думаємо нпр., щоб через лейбористів Англія стояла над берегом руйни. Не лейбористи ні консерватори завдали Англії удар, а і н ш а нація: німецька. І не Гітлер, а німці. В першій війні Вільгельм, в другій Адольф: німці. Як не лише большевики завдали нам ударів, а взагалі росіяни різних барв і різних часів. Комонвелт держать англійці, а не лейбористи. Сьогодні комонвелт є фактичною остоею ще вільного світу проти большевику.

Якщо б Індії були в іншій поїнції, була б багато легша акція большевиків. Конфлікт з Індіями викликає війну з Англією, а це означає в консеквенції змобілізованя всього світу проти Росії, подібно як було проти Німеччини.

Затиснутий пояс.

Є дуже небезпечним погляд, який твердить, що Англія скінчена, її роль відограна. Цілі роки сидів Рібентроп в Лондоні, обсервував цей наїд і в типово прусацькій зарозумілості дійшов до переконання, що англійці не-здібні возвати, розложити, паїфісти, сибарити. І глибоко помилюся. Хто сьогодні обсервує цей найбільше політично вироблений наїд, дивується, як можна було таку діагнозу ставити. Англія сьогодні має затиснутий пояс, але в тому її сила, що вона потрапить обмежитися. Потрапить видавати на важливіші речі, на зброєння, а не на їду. Англія має до нині херчеві картки, не тому, що є при владі лейбористи, а тому, що англійці хочуть стати на ноги після війни і знову мати голос не другорядний в міжнародній політиці. Коли дивитися з точки погляду соціалістичного сибарита на те, що робітник сьогодні їсть лише двічі тижнево м'ясо, не п'є віскі, і тп., - то можна наїкати. Але англійський робітник не наїкає. Бо він розуміє глузд переходової біди. Але ця "біда" це все ж рай в порівнянні з "раєм" "справжньо соціалістичним" СССР. Більше того, карткова система в Англії правильна

і справедлива, вона гарантує робітникові мінімум за відносно дешевою ціною. Він може собі докупити зя дорожчу, але вистачає мінімум має. Оподаткований високо люксово, але держава докладає до хліба. Реформи Кріппона зрозумілі. Їх причина не внутрішнього характеру, але зовнішнього, тиску США. На ній пішов би однаково уряд консерваторів, як лейбористів. Бо це було диктоване не внутрішніми, а зовнішніми моментами, - приматом зовнішньої політики.

Лейбористи - не є марксистами.

Реформи лейбористів викликають багато дискусій, застережень. Їх зв'язується з марксизмом, міжнародним соціалізмом і тп. Найперше, як ми мали вже змогу відмічати, лейбористи не є марксистами, а християни. Як відомо, завдяки Етлі сталася помітна подія в історії англійського католицизму - тобто вперше в історії існування католицизму в Англії король прийняв кардинала... Зн. зв'язати англійських лейбористів, що є такі самі традиціоналісти і захисники імперії, як консерватори, з міжнародним марксизмом - це невірне. Суттєві різниці ми бачимо не в повній неправильності всіх проведених досі реформ, що їх диктувало життя, /а жоден соціалізм/, бо під час війни консерватори йшли теж далеко в своїх програмових заповідях, а в наставленню на майбутнє, в небезпеці доктринерства, тобто в започаткованні властивого соціалізму. І це є те, що лякає частину англійського громадянства голосувати за лейбористами. Інстинкт цього народу вирішить справу. Він знає добре, чого може сподіватися від своїх консерваторів і лейбористів.

Чи Бісмарк був соціалістом?

Воно смішно людині з континенту говорити про те, що лейбористи здійснювали досі соціалізм в Англії, коли йде про їх найосновніші реформи. Чи удержавлення залізниць, копалень вугілля, національного банку, і тп. - це є соціалізм? Такий "реакціонер", як Бісмарк багато з цього давнім давно перевів в Німеччині. Чи Бісмарк був соціалістом? Консерватори зовсім не збираються завертати переведених реформ. Фактично подібну інтенцію мав і консерватор-Черчилль, коли в часі війни заповів низку соціальних реформ. Далше: лейбористи так само, як консерватори, навіть не рушають земельної реформи, хоч земля на дельше в лэндлордів. Чи проведення нпр. відповідної земельної реформи з узглядненням специфічностей англійського терену - матиме щось спільного з соціалізмом? Англіїці є емпірики. Їм не-важно - во ім'я яких доктрин проводиться реформу, вони відкидають доктринерство. Вони дивляться на конкретну програму дії й оцінюють, чи на даному етапі це корисне, чи ні.

Англіїці дуже повільний народ. Вони ніколи не спішаються. Тому-хто б не прийшов тепер до влади в Англії жодних окремих і наглих змін на відтинку поневоєних народів не доводиться сподіватися. Все мусить "дозріти", - англієць мусить собі ще не-один раз попекти пальці, доки не рішиться на те, на що він вже давно знає, що мусить рішатися. Але як рішиться і впаде перший стріл, тоді вже англієць не зійде з поля бою, інакше, як зі щитом, або на щиті!

15 лютого 1950р.

Н.О.

---0000000000---

О.Р.

Чи український соціалізм є революційний?

Серед українського опортуністичного світу зявився звичай достосовуватися до зміни урядів в західних країнах, мовляв, в Англії чи Америці виграла вибори ця, чи та партія, отже в нас мусить бути при емігрантській "владі" - подібна. Це несuverенний, чужий - орієнтаційний підхід. Коли б навіть в усіх країнах світу були нпр. при владі соціалісти, ліберали, чи інші соціал-радикали, в Україні буде соціалізм в принципі відкинутий. Національна революція в Україні є водночас соціальною, але зміст цієї революції - коли йде про її соціальний бік - буде анти-соціалістичний. Треба пам'ятати, що в Україні здійснений до кінця соціалізм, отже наша антиімперіальна революція буде водночас валити існуючий соціальний лад, який є накинута Україні. В Україні буде проходити

відсоціалізація, відколективізація, відудержавлення. На перший план вийде *У д и н а*, а не колектив. На перший план прийде трудова приватна власність, а не державна. Ми муємо завжди пам'ятати, що існуюча дійсність в Україні є соціалізм! На заході є інакше. Тому всякі мірки заходу нам не підходять тут, коли йде про нашу соціальну революцію.

Габлом нашої соціальної революції є антисоціалізм. В осередку наших соціальних міроприємств стоятиме саме заведення приватної власності на якнайбільшу кількість засобів виробництва. Децентралізація промислу, розбудова по всій Україні промислових підприємств, а не лише біля Московських кордонів, - може бути dokonана лише тоді, коли мільйони людей одержать змогу приватної трудової ініціативи. Відбудова знищеної війною країни зможе проходити тоді, коли кожному творчому українцеві й українці дасться змогу вільно, без насильних рамок державного апарату самому творити, будувати. Тоді-як мурашки - мільйони відбудують для себе, для своїх дітей, для добра всього народу своїх батьківщину. Поворот землі на базі трудової приватної власності селянинові дасть змогу швидкого утворення країни, коли він працюватиме на землі для себе, а напевно дасть тоді тех армії, що захищатиме його землю, його волю, державу.

Коли робітники одержать на власність фабрики, свободу зміни праці, гідний заробіток, радо працюватимуть і творитимуть нові вартости. Чому нпр. не можна дати робітникам на власність фабрик, в яких вони зараз працюють? Нам скажуть, це не реалістично, бо тоді буде завелика диспропорція в заробітку поміж белянином і робітником, який більшу користь матиме з фабрики, як белянин з ріллі, а фактично селянин дав змогу розвитку фабрики. Але, чи на це не є податкове регулювання? Податки регулюють всяку надвишку, яка була б еwentуально незаслуженою. Тому, коли ми даємо першенство приватній трудовій власності при соціальних міроприємствах в Україні, це зовсім не означає захисту чи реставрації старих феодально-капіталістичних порядків. Приватна трудова власність - це незахитаний нічим дісі і ніким соціальний інститут. З хвилиною, коли ми знайшли ключ для усунення вибіску, приватна трудова власність є найкращою розв'язкою складових соціальних проблем в Україні. Умасовлення приватної трудової власності, тобто наділення нею найширших мас, масової людини, але точно означеної, *о д и н и ц і*, а не анонімного колективу, дасть новий товчок для творчості. Соціалізм в Україні не був і не може бути жодною революційною теорією, а наїпаки-це є найбільше реакційна-"консервативна" поява. Бо ж наші соціалісти обороняють ті "реформи", які там завели большевики, отже вони є - як оборонці того ладу, тобто соціалістично-консервативною. Отже соціалізм в Україні - це реакційна теорія, більше того це найбільш руйнівна практика, що звертає життя назад. Тому революційна організація, що прагне нового тех в соціальному, мує в а л и т и власне соціалізм в Україні! Тому дуже наївні ті люди, які говорять про те, що "соціалізм-це поступ", соціалістичні реформи для України це благодать і тп. Дивімося на те, що є в Україні, який лад там, а не який є на заході. Захід має інший соціальний лад, як в нас. Частина збаламученого західнього робітництва це йде за соціалістами, але на Україні все робітництво, селянство, трудова інтелігенція велять соціалізм, який є там здійснений до кінця. Тому ми муємо мати завжди свій кут бачення і не орієнтуватися на чужих ідолів, але завжди дивитися, який лад є в нас, а якого нам треба.

Навіть з теоретичного боку, соціалізм не є революційною теорією, бо нпр. він прагне довести до удержавлення, чи соціалізації всього. При ліберал-капіталізмі - на основі теорії соціалізму - засоби виробництва зосереджуються в руках чимраз меншої кількості людей т.зв.капіталістів, що врешті перейти від малого гурта до одного власника держави. Вони твердять, що це "закономірно" мує бути. Зн. від ширшого кола до чимраз меншого і меншого, щоб остаточно дійти до одного - держави. Яка ж тут революція? Все ж іде по "еволюційній" лінії від малого до ще меншого гурта, щоб врешті стати в руках одного. При цьому людина не відіграє жодної ролі, бо, мовляв, тільки "розвиток", навіть незалежний від людської волі. По нашому революція є тоді, коли власність не переходить від малого до чимраз меншого гурта, але від малого гурта, від одного власника держави прийде до мільйонів одиниць, як приватних власників. Тому відетатизація, відсоціалізація, відколективізація - це є основний тон нашої соціальної революції. Як на заході що рік сприймуть-це є їхнє діло. Якщо цю концепцію соціальної революції буде прийняти заходом, тобто-якщо умасовиться приватну трудову власність на різні засоби виробництва, якщо людине-одиниця з народу стане ініціативним власником чи співвласником, тоді низка проблем буде розв'язана і перестануть тривожити світ соціаль-

Н.Н.

ДВОЯКЕ РОЗУМІННЯ КЛАСИ.I. Проти "класи" як паразитарної верстви.

Щоб писати про соціальний лад, треба принайменше зрозуміти основні поняття, що з ним зв'язані. Зже Липиновський намагався подекуди влучно дефінувати поняття класи у протиставленні до марксо-соціалістичного її розуміння, але при тому він робив одну помилку, що ставав в захист поміщицтва-одної соціальної групи в класі хліборобів.

Яка ж ситуація в Україні, бо з неї треба нам виходити, при всяких розцінках соціального ладу і його елементів?

В Україні існує соціалістичний соціальний устрій, накинений московськими наїздниками. За його поміччю російські наїзники експлуатують український народ, як цілість і поодинокі його соціальні верстви, як творців чи продуцентів означеного роду товарів чи вартостей. Український народ-тобто його хлібороби, промисловці, робітники, трудові інтелігенти-опролетаризовані; ожебрачені - ожебрачені через те, що над ними панує Москва, яка завела в Україні соціалістичний лад, щоб при допомозі його міцніше держати і висмокувати наш народ. Більшевизм-це російський націонал-імперіалізм, з точно означеною соціальною природою, це російська відміна соціалізму, в основі якого лежать імперіалізм загарбницького Хижацького народу. Значить, в Україні панує сьогодні паразитна російська лампенпролетарська керівна верства так, як колись панував в Україні російський народ через іншу свою провідну верству-феодално-поміщицьку і царських поїпаків "охрани". Нова російська аристократія оформилася і вона перебрала владу в свої руки. Їй пощастило притягнути до себе ідейних рабів з поміж різних народів, що зреклися своєї рідної нації, а стали росіянами і так, як ці панують над українським і іншими народами. Над українським народом не панує якась одна випадкова соціальна група російського народу, але російський імперіалізм, як вияв духа і жадоби панування "вічної Москви-третього Риму - а четвертому не бути!" Російські, "малоробітські" і т.п. поневоловачі, що гноблять нині наш народ, це не такі класи панів в соціальному сенсі, але передусім в національному. Це верства паразитних збройовників другого народу, а не безнаціональна збірніна випадкових людей. Факт, що серед неї є люди різного національного походження, не має значення, бо вирішним є кому, якому ядру вони стали служити. Якому імперіалістичному центрові, якій столиці? Нев не є ані Київ, ані Мінськ, ані Тифліс, ані Ташкент, а Москва! Це, що російський народ теж частинно терпить під пануванням своєї провідної верстви, його вина. Не Україна, а він її вилонив, виростив, захотів, захищає. Ми ніде не чули дові про Російську Повстанчу Армію, тільки про УПА і інших неросійських народів. Значить, над Україною панує і її соціально гнобить націонал-імперіалістична панівна верства російського народу. Якщо б було інакше, тоді "демократ" Керенський, чи інший троцькіст Кравченко, або соціаліст Абрамович зреклись би всяких претенсій до України і інших поневолених країн, засудили б факт національного поневолення і погодилися б з тим, що: Києву бути Києвом, а Москві Москвою на етнографічних своїх землях. Зараз весь український народ соціально "зрівняний", обезвласнений, голодний, над яким панує чужа московська влада гнобителів. За реальних умов України на сьогодні, соціальна справедливість означає-прогнання національних гнобителів, які є відносно соціальними експлуататорами. Тоді український Народ буде звільнений від "класи" паразитів. Це за умов поневолення. Але повернімося до соціального ладу в Суверенній Соборній Українській Державі. Український революційний націоналізм стоїть за таким соціальним ладом, де не буде висмокуваних і висмокувачів. Коли паразитарну верству в лоні нації називати "класом", то ми, будучи проти паразитів, є проти поділу українського народу на класи висмокуваних і висмокувачів. Український народ не буде мати над собою жодної верстви паразитів, але складатиметься з творчих зрієничкованих просерків і творчих одиниць.

З факту заперечення нами реставрації в суверенній українській державі ліберал-капіталістичного, чи феодального поміщицького соціального ладу впливає невідомично елімінація всяких паразитних одиниць і соціальних груп. Але тим більше, з факту повалення нами експлуататорського соціального соціалістичного ладу впливає виключення гноблення на-

роду державно-соціалістичною бюрократією, елімінація тієї паразитної соціальної верстви, цієї "кляси", яку створив соціалізм. При соціалізмі витворюється о х л ь о к р а т и ч н а, лампенпролетарська "класа", яка негайкою держить наред в роботі. Наші доморослі соціалісти, а радше націоналкомуністи стоять на становищі, що соціалістичний порядок є тому вий в Україні, що його завели не-українці, але вважають цей лад "прогресивнішим" від ліберального капіталізму за всяких умов, тим-більше за таких, якщо б цей останній був введений не чужинною силою. Лише соціалізм має в наших націонал-комуністів такий привілей, що він є абсолютно "прогресивнішим", ба і дуже хто його запровадив і як. Отже зараз в Україні є всі згляхшальтовані, повна "уравніловка". З многогранного життя нашого народу зроблено бездушну монотонію, з народу-отару, в б и т о л о д и н у, і ї г і д н і є т ь. Є лише новітні раби і панк-тирани.

Але йдімо безпристрастно далше і візьмімо до уваги країну, де не стоїть російський чобіт, але є упрягнений нашими націонал-комуністами соціальний устрій: т і т о в с ь к а Югославія. Запитуємо, чи такий порядок має бути в свободній Україні, як в т і т о в с ь к і й Сербії чи Хорватії? Український народ своєю духовною структурою бльзький південній хорообрій слов'янській нації-сербам. Чи наші доморослі марксистичні хочуть ушасливити наш наред таким устроєм, як його завів червоний Фашіо Тіто? Може бути, що ще колись Китай стане на шлях Тіта. Чи отже тоді на і д е й н а орієнтація має іти на ці націонал-комуністичні країни? Питання стоїть ясно і просто. Тоді, чому воалувати свої прагнення? Край зробити так, як зробив Бабенко в "Нашій боротьбі", де ставув виразно по стороні грецького більшевика Маркоса. Будуть ясні фронти. З одної сторони, національна Україна і поневолені народи, а з другої, "українські" націонал-комуністи і тітовські країни "всього світу" за перемогу в усьому світі націонал-комунізму. А позиції воючої України, фіксовані в краєвих документах, стоять чітко і бездискусійно проти всякого комунізму. В "Інструкціях" Проводу ОУН з 1946р./IV.6 в/ читаємо: "Безпощадне поборвання державно-устроєвих, політичних та соціально-економічних основ ворожої системи як реакційних і шкідливих". Або в "Деклярації Проводу ОУН" /I.6/ "Прогресивна програма, що синтезує всі здорові соціальні надбання минулого і сучасного та свідомо накреслює органічні для народу напрямні в будові нового змісту державного та нового безкласового суспіства". /"ВП" 18/48/. Невже колгоси, яких обороняють наші націонал-марксистичні є шми "органічними" досягненнями української соціальної ідеї і "новий її змістом"? Неважні тут теоретичні розважання поодиноких авторів, а напрям дії України і ці інструкції, які дає для дії Провід ОУН, а "Інструкція" для дії така: тобто "не лише проти сталінських колгоспів, але проти колгоспів в принципі".

Інструкція Проводу ОУН з 1948р. /"Сурма" ч.5-передрук/ каже: "Селянство є рішуче проти колгоспної системи і більшовиком тільки терором вдається організувати колгоспи... Мусимо оидор розганяти колгоспи..... і не допускати до творення нових. Своєю зброєю ми мусимо захистити українське селянство перед колгоспним рабством". Це не говорить лише, але робить КРАЙ. Тому наш запит: Панове, ви за, чи проти колгоспів в принципі? Ми не приховуємо нічого: ОУН за розподіл і зруйнування колгоспів, а за передання землі на вічну приватну власність українському хлібоброві, без жодних "але". Ми не тільки проти сталінських колгоспів, але і ми проти сьрипниківських! Все ясно. Уай кляруються фронти, хто за соціально-революцію у к р а ї н с ь к у в У к р а ї н і, а хто за націонал-більшевицьку, тітівську Україну. А це означає, в ситуації України-безпосереднього сусіда Росії, хто за московську колонію на віки вічні.

Коли ж ви, панове марксистичні, за тітівську Україну, тоді не є ваше місце по стороні західно-демократичного світу, що в засаді антимарксистський і християнський, але як це було і раніше-по стороні брунатного більшевизму нашому, так тепер по стороні червоного нацизму епід бтягу націонал-комуніста Тіта. А втім, як можна буцім-то бути проти гітлеризму, а захищати тітизм? Немає суттєвої різниці поміж монопартійним націонал-соціалізмом Гітлера і монопартійним націонал-соціалізмом Тіта. Тратуємо нашим соціалістам з приводу повного розоблачення їх, як прихильників брунатного, чи червоного націонал-соціалізму в Україні. Монтуйте, панове марксистичні, четвертий інтернаціонал бухаринсько-троцькістсько-тітівсько-бабенківського типу. Наші "побєжання" на дорогу, але нам з вами не подорожі. Ми ж тим часом розоблачуємо троцькістського коня націонал-більшевизму в українській еміграційній дійсності. В Україні і сліду його немає.

Ми погребані в могилі М.Скрипника, що сам себе вбив. Могили само-вбивників Скрипників і розстріляних Річицьких це великі символи для всіх, що відбилися від рідного ґрунту. І ворог відкинув муринів, як їх використав, і Україна своїх зрадливих синів не прийняла, бо вони були її зрадниками. Про них співав тез Шевченко, бо вони її "розпинали".

І нарешті, думайте, до кінця, послідовно. Або виберете шлях до Києва, тоді мусять зійти зі своїх манівців, або до "Москви, Третього Риму", тоді прокляне вас Україна, як нових татарських людей. Коцюбинські Юрки, Крушельницькі, навіть Скрипник-стоять, як грізне мemento.

Хто має вуха, нехай слухає.....

/Закінчення буде/

---000000---

ІНАКШЕ ЯК "БІЛЬШІСТЬ"

/ще про титоїзм/

Ми вже мали змогу на сторінках "Українця" в циклі "Проти хвиль" з ідеологічної сторони набілити питання титоїзму. Але це не вистачає, бо справа не втихає. Дальше, як нетлі до світла линуть, так сподівається доленні сноби неможливого в конфлікті Тіта з Кремлем. Вони розтягають конфлікт на всі сателітні країни, думаючи, що подібно пощастить там зробити, а тоді прямо повстане якийсь окремий "націонал-комуністичний" блок тих країн, що створить якийсь санітарний пояс вже не ідеологічний, а стратегічно-політичний. Більше того, вони вважають, що сьогоднішнє послаблення титоївськими елементами комуністичних партій Заходу й взагалі світу доведе до їх перетворення в національно-патріотичні соціалістичні угруповання, тоді, мовляв, вже не зможе сказати Етлі: "комуністична партія це не англійська партія". Вони показують на приклад Біліякуса в Англії, що мав заявитися за титоїзм. Більше того, вони вважають, що Тіто почав нову "еру" в боротьбі проти Кремля.

Дехто вважає, що відкол Югославії це є найбільша поразка СРСР після війни. Ми не беремося заперечувати конфлікту Сталін-Тіто, хоч на істоту конфлікту є різні погляди.

ЮГОСЛАВСЬКИЙ КІНЬ?

Деякі сербські кола в АЕН звертають увагу на такі факти, що саме Тіто багаторазово, як сталінців, переслідує антикомуністів, що російські радіо-аудиції на сербській і хорватській мовах зовсім не такі гострі проти Тіта, як на інших мовах, - далше, що конфлікт повстав не більше ніж року після створення осідку Комінформу в Београді, а не можна припустити, що тоді Сталін це не знав, до чого йде в Югославії; подібно ще декілька місяців тому СРСР посилав зброю Тітові; в Београді це далше унітує зв'язковий пункт Комінформу з Абіссинією. Вони звертають увагу на те, що інтенцією "конфлікту" може бути обманути захід і приневолити його господарсько підтримувати Югославію і тим чином допомогти їй озброїтися. Ідеологічно мав би титоїзм відколювати ліве крило соціалістичних партій і переводити їх на комуністичні позиції. Боротьба проти всього, що не-комуністичне, титоївської ОГНА іде однаково сильно і вся преса признається до вірності марксо-ленінській доктрині.

Націонал-комунізм по самому-це фактично протиріччя саме в собі. Комунізм може бути лише інтернаціональний. Сербські антибільшевики пі-озрівають, що це багра на те, щоб приспати альянтів, мовляв, прийшли антикремлівські сили до влади, отже можна спокійно вицофувати війська з Європи. Сталін не збирається скинути з трону Тіта, бо йому все ж вигід-іший Тіто, що не йде до кінця з альянтами, як робив би нпр. якийсь сербський демократичний уряд, що звійшов би в альянс з Заходом. Тіто, мовляв, мав перти до війни, тому всіми засобами індустріалізував країну, Сталін вважав це передчасним. З другого боку, індустріалізована Югославія могла б більше незалежуватися від Кремля. Тіто вважається не правим, а лівим ухилом від сталінізму. Натомість в Мао шукають право-го. Сербські національні кола схильні приймати конфлікт Тіто-Сталін, як-що не гру, то все ж є переконані, що без порівняння користі для СРСР титоївська Югославія, як демократична Сербія. Звідом їх висновки, що Тіто і далше належить до більшовицького, а не протибільшовицького блоку.- І це правильно.

Скрипник, чи Петлюра?

Ми вже звертали увагу в нашій статті в "Українцеві" на великі ідеологічно-політичні небезпеки від зачадіння від тітоїзму на Заході. І не без слушності. В "Українських вістях" читаємо чорне на білому "Не прийде новий Петлюра, то прийде український Тіто." Не дивниця, коли сноси Заходу так думали б, але у к р а ї н о в к і політики, міністри ВО, керівники партій?! В комунізмі вже було десятки ухилів. Були ухилістами творці більшовизму-майже всі без винятку?! І що з того? Чи через ухилістів прийшло визволення?! Був ухилістом націонал-більшовик Скрипник?! І що з того? Насамперед він боровся проти армії Головного Отамана, як "друг" Леніна. Таким самим ідейним другом Леніна визнає себе Тіто. Всі ухилісти поборювали сталінізм з позицій ленінізму-марксизму комунізму. Епіграф: справній-нефальшований комунізм-це спасення світу? Г Думаймо до кінця. Комуністична ідея "велика", "творча", "спасенна", лише "винен" Сталін, що "зрадив" Леніна і Маркса. Отже протиставмо, мовляв, "чисту" ідею комунізму облудній сталіноській і-виграній-бій! Ідейно тітоїзм не в більшій силі, як був нею троцькізм. Факт, що Тіто має збройну самостійну силу, якої не мав Скрипник, не має значення в глобальній боротьбі двох світів. Вирішення в сьогоднішньому змагу впадуть не по стороні виключно матеріальної сили, але СЛУШНОЇ І СПРАВЕДЛИВОЇ ІДЕЇ, яка є в поневоленні сталінізмом і тітоїзмом народів. Тому покладатися на матеріальну силу Тіта і за її ціну нехтувати ІДЕЇ КАТАКОМБ може лише слуга комуністичної справи. Конфлікт Тіта треба використати проти Москви, але так, як використовує Москва слабості Заходу, і ніколи не поступує своєї комуністичної ідеології! Використування ганчірки, це не є ставка на голоту! Скрипник програв, бо мусів програти. Замість йти з Петлюрою Скрипник йшов з Леніном. І туті закопана собака. І кожен український комуніст об'єктивно мусить опинитися в Москві. Хто сьогодні вважає, що Україну може визволити не новий Петлюра, а новий український Скрипник-Тіто, цей робить справу Москви сучасної, чи завітрянної, Керенського, солідаристів чи монархістів. Суть в тому: коли український народ валитиме в основах комунізм, всі його вияви, всі колхози, весь соціалістично-комуністичний лад, тоді поява нового Тіта України-є водою на млин білим росіянам. Коли ця поява не буде здушена зразу і остаточно українськими самостійниками, тоді нові білі росіяни зможуть проти не-навислого ладу, який намагатиме зберегти злочасний український Тіто, не-малу частину українських сил, що є антикомуністичні, і підуть з ними в Туркестану, чи Сибіру валити українську комуну і "давати" українському селянинові його землю і волю, якої йому не схоче дати український Тіто. Також, як цю землю і волю вже раз давали більшовики, во ім'я "світової революції". Нові білі росіяни будуть подібне робити во ім'я якоїсь федерації. Український Тіто-це буде об'єктивно союзник білої і всякої Москви! Тому, хто підготує йому ідейний ґрунт, шкодить об'єктивно визволенню України. Це є небезпечна диверсія в антиросійському українському фронті! Сьогодні навіть російські соціалісти заявляються проти колхозів. Український Тіто мав би їх обороняти. І не тільки мова про землю, а суть в цій несамотійницькій появі українського Тіта, зв'язаного з чужою ідеологією, бо ніколи жоден націонал-комунізм не може стівкати примету нації, а завжди примет класи і інтернаціоналізму! Не було і немає на світі націонал-комуністів. Це лише етап на шляху до світового комунізму. Комунізму це ніхто не збудував і не збудує в одній країні. Або весь світ стане рабом, або вільним. Тоді буде знищений комунізм і в останній країні! Не може існувати на тривале поруч себе країна, чи половина світу-свободи, а половина неволі-комунізму. Або один, або другий вийде переможцем. Ми віримо в перемогу ідеї свободи! Українського Тіта росіяни переможуть.... "демократів". Український народ має досить російського більшовицького НКВД, він не потребує тітово-українського. Український народ не бореться за комуністичну Україну, що завжди і за всяких умовин буде колонією Москви, але за Україну свободи і соціальної справедливості, за САМОСТІЙНУ І ХРИСТІАНСЬКУ УКРАЇНУ. Комуністичної України самостійної бути не може. Це хай впише собі в альбом УРДП. Помилуються всі, хто каже, що найбільшого удару зазнала Москва відотупництвом Тіто. Найбільший удар і нагрініше-мане-текель-сарес-для Москви всякої є: факт, що п'ять років від закінчення світової війни не вгасає боротьба, національно-визвольна війна поневоленних народів проти Москви. Цей факт, що Сталінові не вдалося і не вдасться вже зліквідувати повстанчих і взагалі національно-визвольних рухів по-

неволених більшевизмом народів, викоринити з їх душі релігії, жадою свободи; цей факт, що сьогодні діють справжні Церкви в катакомбах, не покоровши Кремлеві, що тисячі і тисячі жінок, дітей і старих по героїчному боряться, гинуть і не ломляться—це є найбільша поражка Сталіна! Правда, на неї світ оновів не звернув ще належної уваги, ще ігнорується ідею підземної України, Білорусі, Туркестану, Сербії, Болгарії, Кавказу і тп.,—словом весь АБН. Але недалекий вже цей час, коли не на тітківські ганчіркі споглядатиме весь світ, як на свій порятунок, а на "могутні" національні прапори свободи, в тому блакитно-жовті, що ніколи не схилилися і не поникли! І не буде Мао Тзе вже тим порятунком, бо замінити одну неволю на другу не хоче вже ніхто! Сьогодні забули вже і великого Митрополита України Василя Липківського, і Митрополита Сліпого, і Стєпінача, і Варнаву, але їх не забув народ, що в неволі, але спрагнений волі і непокорений. І ці народи вирішуватимуть майбутнє.

Ключ до перемоги над більшевизмом лежить в національно-визвольних рухах поневолених народів. Коли стане питання для польського народу піти за якимось Гомулкою, що ще вчора продався Москві, чи за ВІН-ом, що не йшов на коляборацію,—то відповідь ясна для всіх. Генерал Чупринка, ген. Вітушка — командир білоруських повстанців, полк. Полошовіч — командир четників, і їм подібні інші стоять на цих протилежних позиціях, що не мають нічого спільного з "опозицією" в'нутрі комуністичних партій. Вони стоять проти комунізму в цілому. Символом найбільшої поразки Сталіна після війни є не тітківська..ОЗНА, а наша УПА!

Ев.Ор.

---0000000---

Ігор Журливиий

"НАЙВИДАТНІША ІЗ ВСІХ НАЦІЙ"

"Хвала великому російському народові" — так називалася передова стаття київського часопису "Радянський селянин" /газета ЦК КП/б/У/ від 25 травня 1949-го року.

Загально відомо, що передові статті київських газет або пишуться в Москві і в Києві перекладаються на українську мову або пишуться в Києві надісланими з Москви "своїми людьми" і в редакціях київських газет лише перекладаються на українську мову. Якими ж стравами годують Москва український народ?

У вищезазначеній статті український читач прочитав, що російський народ "заслужив загальне визнання, як керівна сила Радянського Союзу, як найвидатніша нація із всіх націй, що входять до складу нашої багатонаціональної радянської сім'ї".

"Протягом всієї своєї славної героїчної історії великий російський народ дав світові чи мало видатних вчених, серед них Ломоносова, Менделєєва, Павлова, Мічуріна, геніяльних поетів і письменників — Пушкіна, Толстого, Горького і Маяковського, чудесних композиторів — Глінку, Чайковського, Мусоргського, блискучих художників — Рєпіна і Сурікова, прославлених полководців — Кутузова і Суворова, і багато-багато інших імен, якими по праву пишаємось ми сьогодні, їхні нащадки і спадкоємці".

Із наведеної цитати ясно поперше, що автори статті роблять чітку різницю поміж українською і російською націями і подруге, що вони зараховують себе не до української, а до російської нації, бо називають себе не нащадками Шевченка, Лесі Українки, Франка, Богдана Хмельницького, а нащадками Пушкіна, Толстого, Горького, Кутузова і Суворова. І от ці московські окупанти видають сьогодні в Києві газети українською мовою, в яких заявляють, що російська нація — найвидатніша із всіх націй. Наведена нами стаття не є шпаквою. Таки сьогодні загальний тон всієї советської преси.

Якими обмеженими, якими тупоумними повинні бути люди, які заявляють іншим народам, що їхня нація найвидатніша із всіх націй. Це найвищий ступінь нахабства. Це шовінізм, який переплунути не можливо.

Прогляньте газети антибільшевизмської російської еміграції в західній Європі і Америці і те саме нахабство, той самий шовінізм ви знайдете на сторінках цих газет. Москалі твердо переконані в тому, що вони є найвидатнішою з усіх націй і тому мають право поневолювати всі нації.

*/ Ця стаття з'являється фрагментом в твору того самого автора "Віла книга про Україну і Росію".

Яке ж нація в дійсності в вищому, має більшу вартість: українська чи російська? Ми не наважувомося дати власну відповідь на це питання, бо ми не обвинувачували у суб'єктивності і тому надаємо слово чужинцям. Нехай чужинці говорять, а ми послухаємо.

Відомий англійський вчений, професор кембріджського університету Едуард Даніель Кларк зробив у 1800-1801 роках науково-дослідницьку подорож спочатку по Росії, а потім по Україні. Після повернення до Англії він опублікував книгу під назвою: Clarke Edward Daniel "Part the First, Tartary and Turkey" London 1811.

В своїй книзі Кларк називає москалів "росіянами", а українців /за введеною в той час москалями термінологією/ "малоросами". Йому однак цілком ясно, що малороси і росіяни - це дві зовсім різні людські раси, дві зовсім різні нації. Нижче ми наводимо декілька уривків з книги Кларка, в яких він розповідає про свої враження після того, як минув межу поміж Росією і Україною і опинився у перших українських селах:

"Про тих мешканців країни, які називаються малоросами, мені розповів один французький подорожник, який довгий час поміж ними перебував, що живучи поміж ними, йому ніколи не спадало на думку замикати двері або валики, бо це у них зовсім не прийнято... А хто наважився б залишити поміж росіянами візок або валику, навіть коли б вони були двічі замкнені?..."

Ми зустріли на цьому шляху дуже багато караванів малоросів, які дуже відмінні від інших мешканців Росії... Вони без сумніву з'являються значно кращою і міцнішою людською расою ніж росіяни і перевищують останніх в усьому, в чому одна людина може перевищувати другу. Вони є більш охайні, більш працьовиті, більш чесні, більш щедрі, більш вічливі, більш мужні і більш гостинні; їхня побожність більш щира і тому вони менш суєвірні... Коли вони в дорозі когось зустрічають, завжди скидають капелюхи і вклоняються; росіяни теж вклоняються, коли зустрічають знайомого, але ніколи не вклоняються при зустрічі з чужими... Населення поводитиме себе по відношенню до нас дуже привітливо і гостинно і дало нам новий доказ того, що чим більше ми віддаляємося від справжніх росіян, тим більше вічливості і гостинності ми повинні зустрічати..."

Хати ворди пофарбовані білою фарбою, їх фарбують щорічно з найбільшою доконалістю. В усіх хатах панує така чудова чистота, що нам здавалося ніби-то ми перенеслися з Росії до Голландії... Столи і лави м'яють ся так чисто, що вони блищать і цей звичай нагадав нам внутрішній вигляд будинків у Норвегії. Їхні двори, стайні і інші будівлі, а також весь їхній інвентар дають переконливий доказ працьовитості і охайності цього народу. Їхні малі кухні не були, як російські темні і брудні, але все, навіть зовнішні отвори печей були блискуче білими і всі предмети були такими чистими, що вони блищали...

Подібність цього народу як щодо одягу і щодо звичаїв до шотландських верховинців просто вражає. Жіноча білдіця грає фарбами так, як цюль, з якого шотландські верховинці роблять свої пледи і пальта і має цілковиту подібність до кельту, який і сьогодні ще носить в деяких частинах Шотландії. Поміж їхніми музичними інструментами знаходиться також лудка яка має таку саму конструкцію як у північній Англії і у Фінляндії...

На слідуєчий день ми знову відправилися у дорогу... Перше село, до якого ми потрапили, було Кециньський Хутір, воно населене малоросами і росіянами; але індивідуумів обох націй можна, не запитуючи, легко відрізнити одних від других, бо контраст поміж брудом і чистотою дуже впадає в вічі. У стайні поштового будинку було щось 20 коней, яких тримали у такому порядку і чистоті, що у стайні шляхтича в Англії не буває краще. Також у будинку не багатого сільського голуби панувала зовсім така чистота і такий порядок, що вони заслуговували захвалення... і я запевняв, що я з такою самою охотою сів би обідати на підлозі в цих хатах, як за столом у російського пана*).

В 1844 році вийшла в світ у Брауншвайгу /Німеччина/ книга: "Reise im Europäischen Russland" von J. N. Blasius.

Бласіус, так само як більшість чужинських подорожників, прибув на Україну з Росії. В його книзі ми читаємо:

"Потрапивши до міста Городня Чернігівської губернії ми опинилися у Малоросії... Горда хода мешканців, їхній національний одяг, різкі риси обличчя, могутні вуса на головному обличчі відразу говорять про відмінне

* Наведені цитати подані за німецьким перекладом: Edward Clarke:

"Reise durch Russland...", Weimar 1817 S. 8, 230, 234, 235, 238, 239, 240

населення... Зміна характеру мешканців, їхніх звичаїв, способу життя і помешкань вражає особливо через те, що незаселені просторі на півдні могольововської губернії роблять поступовий перехід неможливим...

Малороси встановили інші відносини до життя і до природи ніж московити... В приміщеннях малоросів більша чистота ніж у московитів... Одяг малоросів більш подібний до одягу західних слов'ян ніж до одягу великоросів... З той час як голова і тіло московита прагнуть до форми кулі, поміж козаками і малоросами видно воєди подовгасті обличчя з різкими рисами, вузькі і гострі носи, різко накреслені губи, гостре підборіддя і вузькі, майже худі шиї і тіло...

Наблизившись на відділь 3-и вероти від Харкова, ми побачили столицю красивої України у світлі заходящого сонця... Ми бажали поїхати до французького готелю. Наш візник-великорос повів нас одначе силою і проти нашого бажання до російського готелю, де його здається знали і негайно розпряг коней. Ми воїли б одначе зупинитися в найгіршій селянській хаті ніж у цих великих порожніх приміщеннях, в яких крім розірваного дивану і поломених столів можна було побачити лише бруд на всіх стінах і в усіх кутах. Наш господар був також московит, як і візник; отже нічого іншого ми тут не могли очікувати. Навіть у багатому квітучому Харкові можна знайти пристойний готель лише у француза або німця, бо охайні і звиклі до вогного малороси не мають нахилу займатися такими справами..."

/Влязію 2-га частина, стор., 194, 195, 196, 203, 224, 225, 301/

/Продовження в слід. числі/

---000000000---

В.О.

ГОСПОДАРСЬКІ ПІДСТАВИ НАШОЇ ДЕРЖАВИ

В. Господарство українських земель

/Продовження/

2. Технічні рослини.

Цукровий буряк. Цукровий буряк розводять на українських землях від половини XIX ст. Сьогодні площа цукрового буряка дійшла до 1 міль. га. Культурі цукрових буряків сприяє добрий ґрунт та помірковано-тепле підсоння з достатньо великою вогкістю в часі росту і теплою сухою погодою-в часі дозрівання та збору. Найкращі умови розвитку знайшов для себе цукровий буряк в чорноземній смузі наших земель, головню на середньому Поділлі, на Київщині і Харківщині. Збір цукрового буряка дав понад 100 центнерів. З цього погляду українські землі стоять на другому місці в світі, зараз по Німеччині /106 міль. центнерів./ . Середній річний збір цукрових буряків у деяких країнах в роках 1931 - 1935 такий:

1. Німеччина.....	106 міль. центнерів.
2. Укр. землі.....	102 " " "
3. Франція.....	82 " " "
4. США.....	81 " " "
5. Англія.....	29 " " "
6. Італія.....	26 " " "

Треба зазначити, що завдяки рівневі господарської культури Німеччина має найбільший збір цукрового буряка в світі, хоч площа зайнята під буряк менша ніж на укр. землях. З піднесенням господарської культури укр. землі могли у продукції цукрового буряка стати на першому місці. Урожай цукрового буряка в деяких країнах у рр. 1931 - 1935:

1. Голандія.....	372 центнерів. з 1 га.
2. Німеччина.....	288 " " "
3. Франція.....	277 " " "
4. США.....	242 " " "
5. Англія.....	216 " " "
6. Укр. землі.....	88 " " "
7. СРСР /без укр. земель/.....	84 " " "

Прядільні і олійні рослини. З т.зв. технічних культур велике значення для наших земель мають прядільні рослини: льон, коноплі, бавовник, кенаф і інші. Зпоміж них найбільше поширилися лен і коноплі.

Льон вирощується в нас головню в двох районах: 1. на Поліссі та в Чернігівщині, та менше 2. на Причорноморській низовині. Крім цього сіють

Його в невеликій кількості в Галичині і на Волині. Львів північних земель дає краще волокно, південний — більше олій та олію. Ціла посівна площа займала в 1935р. 280 тис. га. збір волокна понад 500 тис. центнерів річно, сім'я — на олій для внутрішнього вжитку.

Конопля. Величина площі під коноплями становить приблизно 280 тис. га. /скільки само до Львова/. Найбільше олій конопель на Чернігівщині, крім того в Галичині і на Закарпатській Україні. Річний збір дає коло 900 тис. центнерів сім'я, яке йде головне на олій. В останніх роках розвели на Кубанщині й півдні України окремі рід південної коноплі, яке вимагає більше тепла, але й дає більше прядива.

Бавовник. Розводити бавовник почали у нас щойно недавно. Він займає понад 300 тис. га., головне в чорноморському й озівському побережжях і на Передкавказзі. Річний збір бавовни дає якого пів міль. цент. В порівнянні з іншими країнами він дуже невеселий.

Кенаф. — це багаторічна волохита рослина, що вимагає теплого й волого клімату. Осередком культури кенафу є Кубанщина.

З чисто олійних рослин має найбільше значіння **соняшник**, що його площа вирощування перевищує півтора міль. га. розводять його в південно-східній Україні, найбільше на Кубанщині, де займає понад 20% усеї посівної площі. Річний збір дає 9 міль. центнерів насіння й є найбільшим у цілому світі.

З інших олійних рослин треба згадати ріпину /головне на Передкавказзі гірчичу /в степовій смузі/, ріпак /на Правобережжі й в Галичині/, сор /на Правобережжі й в Кубанщині/.

Тютюн. Площа під тютюном займає 50 тис. га., що порозкидані по всьому просторі України, найбільше на Чернігівщині і на Кубанщині. Найкращі роди тютюну розводяться на північному побережжі Криму, на Передкавказзі Річний збір тютюну дає 80 тис. тон.

Хміль розводять головне на Волині /8 тис. га./. Річний збір дає коло 20 тис. центнерів. Хміль іде здебільше на вивіз.

Цукор розводять в різних частинах наших земель, найбільше у Криму. **Чай** почали розводити з добрим успіхом на Кубанщині.

4. Садівництво й виноградарство.

З садовини плекають у нас вишні, яблуні, сливи, та груші. На тепліших укр. землях удається черешні, морелі, грецькі горіхи, бросквини а на південному побережжі Криму й на західному березі Кавказу — південні овочі; мигдالی, йотивні каштани, і т.д. Однак взагалі розводять у нас садовини мало. Найбільше це значіння вона має на південному Поділлі й Басарабії, на зах. Волині та в Криму. В порівнянні з іншими країнами світу садівництво у нас, нажалі, на першому ступні розвитку. А це велика шкода. Садовину можна в нас розводити всюди й вона моглаб зайняти велике місце в господарстві....

Виноград розводиться у нас в південних теплих районах, бо він вимагає теплішого клімату, й не зносить приморозків. Північна границя його поширення йде від Бордева через Кам'янець, Січеслав до Астраханії. З одначе спроби розвести виноград і на північ від назначеної лінії. Найважливіші осередки культури винограду — це південна Басарабія /коло 20 тис. га./. Херсонщина, Крим, Кубанщина й Закарпаття. Вартість укр. винограду й вина не висока.

5. Кормові рослини.

До кормових рослин зачисляємо сіяні трави /конючина, люцерна, вика, сараделя, бобик і ін., / та пашні просапні культури/: кормовий буряк, кормова морква, ріпа тбмо. Площа кормових рослин у нас не велика, і займає на зах.-укр. землях більш-менш 9% усеї посівної площі. В напрям на схід цей відсоток дуже зменшується. В порівнянні з країнами зах. Європи, де високо розвинена годівля домашніх тварин і де кормові рослини займають 15-20% ріллі, бачимо, що в нас культури таких рослин не доцільні. А шкода. Кормові рослини не лише добрий корм для домашніх тварин, але й корисно впливають на ґрунт і на врожай збіжжя. Це між іншим повинні освідомити собі наші сільські господарі.

/Продовження в слід. числі/

Боротьба з загарбниками УКРАЇНИ

У К Р А Ї Н А БОРЕТЬСЯ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

/Воєць УПА, що прибув в грудні 1949р. з України оповідає:/

Форми дії УПА. Форми і методи боротьби УПА є залежні від обставин та положення даного терену. Загально акції більшого розміру в роках 1948-49 не стосуються. Велику увагу звертається на конспірацію. Стосуються засідки більші і менші, рейди, атентати, розкидування протибольшевицьких листочок між населенням й армією і т.п. В ЗУЗ ведеться протиколгоспну акцію. Переважно збройні дії УПА на час війни перериваються, а цей час присвячується на піднесення інтелектуального рівня вояцтва.

В околицях Самбора в серпні 1949р. частини УПА, де був команд. Хрін-Бевели великий цілоденний бій з большевиками. В розгарі цього бою спалено два села. Військові частини УПА в останніх двох роках обмежили своєї дії, за те посилено політичну діяльність ОУН.

Господарське положення Загально господарське краде представляється ситуація на західно українських землях.

В 1949р. на Центрально-східно Українських землях панував великий голод. Цілі балки голодуючих ішли зі сходу на захід за прошенням хлібом. На ЗУЗ сильний натиск на ще остали самотійні приватні господарства. Большевики натискають, щоб якнайскоріше перевести колективізацію, однак народ веде завзяту боротьбу проти колгоспів. Масове виселення на Сибір продовжується далше. Найбільш посилені були вивози і арешти на весні і літом 1949р. особливо в чернопільської і львівської областей.

Сфера дії УПА. Діяльність Української Повстанської Армії /УПА/ обіймає цілу Україну, а головні зосередження більших відділів в Карпатах, на Волині, Поліссі і лісах Чернигівщини. Рейдувчий відділ під командою командира Лиса діє і активізує визвольну боротьбу на завказі в дусі концепції АВН.

Червоноармійці і УПА. Червоноармійці, які рекрутуються з поневоленних Москвою народів не хочуть воювати проти визвольних формацій і уникають сутичок з відділами УПА, а в боєвих випадках переходять на їхню сторону. З повних причин відділів червоної армії на поборвання визвольних армій не висилають. Такі звідомлення приходять і від частин діючих тепер на Кавказі. До боротьби УПА - большевики уживають спеціальних частин НКВД і т.зв. "істрибілів".

Большевицькі методи. До поборвання українського революційного підпілля-большевики стосують різні методи. Дальше стосуються обляви, облокади сіл і засідки та заклики до членів українського підпілля-ОУН, членів УПА і населення. НКВД старається розбудувати сильну сітку сексотів. На села висилають всякого рода провокативні групи, щоб тим способом підірвати довіру і відданість українського населення до революційного підпілля. Тому кожний українець начився за со большевицької окупації бути обережним в розмові з незнайомими людьми, сподіючись всяди провокативних підступів. Останніми часами НКВД старається різними способами увійти в нутро українського революційного підпілля, при допомозі спеціально вишколених до цього агентів. На цьому відтинку українське революційне підпілля посилює свою діяльність та всякі нові тріки НКВД зразу викриваються.

За найменші підозріння співпраці населення з УПА большевики сильно торизують населення і стараються застрелити арештами та вивозами на Сибір. На місце привезених большевицький уряд населяє москалів, спів-

працівників НКВД, в ролі робітників, урядників. Практикується і таке, що москалями заселяються цілі виселені українські села. /Тернопільщина/

Настрої населення. Однак українське населення не заломлюється, а одинокую поміч оборонця і захотника бачить в УПА і тепер вірить в остаточну нашу перемогу. Багато надій покладають люди на війну і в-дня на день очікують її. Сподіються, що в розгарі третьої світової війни зможемо остаточно вигнати гнобителів України й досягнути своєї цілі. Населення розуміє також, що до ЧОУ вибуху війни за всяку ціну мусять зберегти наше революційне підпілля, яке буде для большевиків внутрішньою розкладовою силою. Значення нашого підпілля розуміють теж добре большевики і тому за всяку ціну намагаються його знищити.

АБН в дії. Інші поневолені Москвою народи: як Білорусь, Литва, Мадярщина, Словаччина, народи Кавказу, Туркестану та інші, ведуть також революційну визвольну боротьбу. Ці народи і їх визвольний рух з українськими революційними підпіллями співпрацюють спільно з Україною творять АБН. Завдяки концепції АБН можливо УПА діяти на Кавказі.

Чи населення слухає За залізною занавісою забороняється слухати аудіо-західних радіостанцій. Цій же за слухання їх жорстоко людей карається. До слідження за тою справою є призначений спеціальний сектор НКВД. Зловлених при слуханні таких аудіцій арештується, відкидаючи їм контакт і співпрацю з західними капіталістами. Але підпілля слухає аудіцій і поширює їх друком. Голос Америки й БЕС не відповідають своїм змістом бажанням поневолених народів тому, що вони не ставлять ядро справи розподілу російської імперії на національні держави.

Як живе українське населення під Польшею. Кордон між ССРСР і Польшею є сильно стережений, передовсім у південній його частині. Українське населення, яке живе по цей бік лінії Керзона, себто в Польщі. Українцям віддано самі найгірші понімецькі господарки і обмежено у свободі рухів. Без спеціальної посвідки з УБ/Умов Безпечності/неможливо ніде з місця замешкання рушитись. Поляки змушують людей вступати членами в комуністичну партію. Поляки ведуть сильну польонізаційну роботу серед українського населення, не дозволяючи навіть по українськи говорити. Українські греко-католицькі священники змушені відправляти в латинському обряді і до людей говорити тільки по польськи. Знаю тільки один випадок у Східних Прусах, де греко-католицький священник відправляє у східньому обряді, але на кожному богослужінні обов'язково мусять бути агенти УБП. Загалом населення сильно переслідують і тероризують. Немає ні одної родини, в якій не було б арештування. Без переслухання держать людей по тюрмах і концтаборах по півтора року, арештованих вживають до найважчих робіт. Ширять поголоски, що на весні 1950р. буде знову виселення українців з Польщі до ССРСР. Населення живе з надією на скору зміну політичного положення.

Польське підпілля і АБН. На теренах Польщі діє даліше УПА, та ОУН яка розвинула свою діяльність на всіх теренах ССРСР де тільки живуть українці. Методи праці ОУН в Польщі є зовсім відмінні від методів на Україні. УПА в Польщі має зв'язки з польським підпіллям, йдучи по лінії концепції АБН. Таким чином польське підпілля в Рідних Землях всупереч становищу польської еміграції є фактичним членом АБН.

С -ий.

---ooooo---

З ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОГО ПОВСТАНЦЯ НА СХІДНИХ ПРУСАХ.

В Белі Н. на Східних Прусах, жила знана мені родина з акції "В". Межували вони на колонії у віддалі одного км. від самого Бела, а зараз біля хати тягнувся досить великий ліс. Згадана родина була однак слідже на полях, вислужниками УБП. Коли прибули ми на Східні Пруси, дня 13 лютого 1949р. довелося мені зекватирувати в цій хаті. Мешкала там одна вдова з нелітніми дітьми і давній наш учитель школи, який не мав де приміститися. Вечером того дня чекав я одного друга М., що мав прийти до мене для обговорення певних справ. Коли ми вели розмову, почувся стукіт

до дверей. Сподіючись свого друга, я пішов відкривати двері, та зустрівся на порозі з поліцією, працівниками УБП. Коли вони запитали мене, хто я, я відповів - що господар, але вони пізнали мене мабуть з опису і шепнули лиш собі: "тен сам". Один з них виїняв пістоль і закомандував "Реце до гури" - Я однак не виконав його наказу, - вияснюючи йому, що я саме господар дому. Коли однак убісти почали кричати до мене і грозити, що будуть стріляти, я замкнув перед ними двері і скочив до одної з кімнат, де отояли перелякані члени родини. Шеф УБП подався за мною, стрілив в мійому напрямі та в дверях зловив мене за бляску. Якось я вирвався йому і подався до кухні і хотів вискочити вікном, та і тут мене зловили, а коли я вирвався і був убіста, він почав знову стріляти. Звідси подався я до сіней і з великою бідою вдалось мені вийти сходами на стрих, де відчинив я вікно і здав, коли треба буде вискочити. Однак убісти відбігли всі на двір, обступили хату і почали кричати до мене, щоб я не стріляв, а здавався, і запевняли мене, що нічого мені не буде. Через вікно на стриху хочу зорієнтуватись, яка кількість ворогів. Чує притишений голос "шефа", який наказує двом іти по більше війська. Двох відходить і я мушу скористати з їх неприсутності. Як я зорієнтований залишилось їх чотирьох. Сходжу тихо зі стриху й в сінях чує, що всьди тихо. З кімнати тільки долітає до мене тихий плач і притишені слова: "Втік, чи забили його". На дворі морозна місячна ніч. Тихцем входжу до хати, - лежать, на підлозі вдова з дітьми. Побачивши мене, діти, півголосом закличали: "Ви ще живете? тікайте, нас помордують!". Знову почувись стріли, убісти - стріляли на стрих і кидали гранати. Я попросив крізь відхилені двері у жінок білої хустки і спідниці. Старша дочка подала мені бажані речі і побажала мені на дорогу щастя та казала вважати, щоб мене живим не зловили. Я скіро перебрався та почав надолухувати, що діється на дворі. Вороги даліше безпереривно кричали та стріляли на стрих. Я вискочив вікном з кухні на двір. Тут однак зазриміти я, що терен до втікання дуже поганий, відкрити поле та ще під гору. Я подумав і вліз назад у кухню. Підійшов до дверей і побачив ворога на становищах готових до стрілу і тут було ще більше небезпечно. Знову вискочив я через вікно та якось ніяк не міг рішитися на втечу. Я почав стукати у вікно. Почувши це, убісти підбігали в напрямі вікна, а побачивши, що воно відкрите почали кричати: - "уцьекл"шукань сьльаду". Користаючи з того, я підбіг до дверей, які не були стережені. Я миттю вибіг з хати та відбігши трохи надолухую. Убісти вертають на свої місця і чути крики: "здавай се, нье уцьекай, бо згіньеш". Посидівши ще кілька хвилин, побачив я над'їжджає авто. З авто висіло військо і рогатильною почали наступати на хату. Користаючи з білого одягу, я чолгався подальше від хати. Чути знову стріли. Військо увійшло в хату. Там переведено стрілу ревізію. Військо побито сильно людей і в кінці арештували 50-літню вдову і учителя. Скоро військо від'їхало, а в хаті залишилися самі діти. Я підійшов теженько до хати, розпитав дітей про все докладно, що говорило військо, потішив їх що мати скоро верне і рушив даліше в дорогу. Вступивши в другому селі ще до одної, знаомої мені, родини просив їх, що заопікувалися дітьми, а сам рушив в дальшу дорогу до своїх.

1950р./ - енко/

---000000000---

З Д І Й У П А.

В місяці травні 1947р. почалося виселення селян з терену пов. Любачів, в червні вже виселили решту людей, що скрились перед виселенням на Україну і перевезли їх на т.зв. "відокремні землі". Села лишились пустими. Подвір'я стіжки та всі дороги позаростали бур'янами. І по селах і по полях запанувала глуха пустка, яка тягнулася десятками кілометрів. Рідко в деяких селах можна було зустріти кілька родин, які спеціально залишило військо і там кватирували польські військові частини. Все киття перенеслося до лісів, де кватирували цілі відділи воєнків УПА. По безлюдних селах час - до часу переходили і закватировували часово відділи польського війська, яке звідси робило облаву по поблизьких лісах, а цілком знищити раз на все українське підпілля. Бували дні, що чути було по лісах сильну стрілянину. На підставі цього можна було догадуватись, що відбулась якась зустріч частин УПА з ворожими відділами, бо вістки

про це не можна було дістати ні від кого. Поляки носили з собою великі сталеві дроти, щоб в підозрілих їм місцях можна було при допомозі їх шукати, за повстанськими кривками, тому навіть у кривці не так певно встановлено було небезпечно. Ситуація ставала щораз окладнішою. Не було українського населення і ні звідки жодної матеріальної і моральної піддержки.

Саме в той час приблизно біля 30 травня наш відділ під командою д. Смереки квартирував у лісах біля села Зерхрати. Вже в ночі з 29 на 30 травня чути було гуркіт авт в напрямі битих доріг і ми оподівалися на день облоги. І дійсно від самого раня почався наступ польських відділів на ліси, про що повідомила нас вислана нами отежа. По головних лісових дорогах та лініях пороблено поляками завідки. Ми перейшли в найгустішу частину ліса і в густих кущах зайняли становища. Кожний приготувався до бою. Наша група мала лише два кулемети. До нас доходили крики польських воєнків і шум та тріск ломаного гілля. Біля години деякі поляки підсунулись так близько, що ми вже могли їх бачити. Командир подав шепотом наказ "Готовсь" і всі ми прицілились зі зброї. Коли віддаль була вже дуже близька кулеметчик Клим на наказ командира, відкрив вогонь. Почався стрілянина. З польської сторони впали перші жертви та востанки наше становище було небезпечно. Поляків було дуже багато, а нам треба було пробиватись через кілька польських ліній, щоб перейти в другу частину ліса. В час бою з нашої сторони вже двох стрільців ранених та ми востанки пробиваємось далше. В час переходу до гори попадаємо на завідку, де ще один з наших дістав постріл у руку. Зидв'язавшись трохи від ворога ми переставо стріляти, а отарваємось тихо продиратися густими кущами щораз дальше від місця бою і зетерти за собою оліди. Тому, що не знаємо де розташовані і в якій окількооті польські воєнки відбившись біля двох кілометрів від місця зустрічі з поляками, ми знова замазкувались в кущах. Тут наш санітар зроби в провізорично перев'язку раненим. Мимо того, що поляки переходили біля нас дуже близько ми не залишали свого місця і пробули в ньому аж до вечора. Вже в ночі ми рушили в дальшу дорогу. Попадаємо знова на завідку і один з наших стрільців д. Кіт гине, та стрілець Клим важко ранений в обі ноги та к, що взагалі не може йти. Він ще хвилину, силується не випускати з рук кулемета, та бачучи безвихідне становище, щоб не бути тягерем для відступаючих товаришів він розривається власнов гранатом. Стративши двох друзів ми завдяки ночі розв'язались з польською частиною і відійшли в другий масив лісу у віддалі до 15 км. День перейшов якось опокійно, та всі присутні були сумні. Кожний, хоч, не говорив, але думав про тих, що впали в нерівному бою і в душі ще - більше ненавидів тих, що так несподівано позбавили життя двох їхніх друзів, та всі зеприюгли собі пімоту.

30. I. 1950р. Ліс.

---000000000---

ЗАМІСТЬ ВІЛЬНИХ ВИБОРІВ, ПОСИЛЕННЯ ТЕРОРУ І НАСИЛЬСТВА

Ми щойно були свідками виборів у Великій Британії, в яких кожний британський громадянин вільно і обовідно віддає свій голос. Так виглядають вибори в "капіталістичному" Заході. Однак зовсім інакше виглядають вибори в проєддемократичному ССР, які для поневолення народів є посиленням терору, постріхом і насиллям. Тут поміщуємо короткий фрагмент з совєтських виборів на Україні.

Дня 10. 2. 46р. в Год. 2-ій всі большевики і виборча комісія першими вкинули свої голоси до урн. Після цього кількох большевиків забрали в деяких господарів коні і розіхались по селі будити людей, щоб ішли голосувати. Різномчасно здирали поваліплювані в ночі революційні кличі і знову наліплювали свої. Будили господарів, казали їм будити сусідів і разом іти до голосування. Проте народ навіть не думав переривати собі сну виборами і опокійно лягає опати дальше. Голосувати не пішов ніхто. Тоді большевики вдруге розіхались по селі і тепер вже силом почали зганяти людей. Багато громадян взагалі зідквзалоь від голосування. Госп. Євдокія Анна ж. Василья в с. Зарудка коли большевики питали її, чому не йде голосувати, зваявила: " Я не маю за що голосувати і За ті колгоспи,

що в них нарід бідує, чи за те, що ви мені вивезли чоловіка на Сибір, чи, може, за те, що я сама так бідує? Ні, я таки голосувати не піду!" Большевики її залишили, а один сказав: "Ти мене попам'ятаєш, проклята бандерівко!" Таких випадків було дуже багато. Нпр. до Овчар Анни ж. Дмитра ур. 1912р., прийшли большевики і сказали, щоб йшла голосувати. Господиня сказала що голосувати не піде, бо за те, що нарід гине на Сибірі з голоду і холіду і мучиться; страждає по тюрмах, вона голосувати не буде. Тоді большевики зловили її і силою почали виводити з хати на подвір'я. Тут жінка, щоб таки не піти голосувати, вперлася і сказала: "Застрільте мене, а я таки не піду!" - і, вирвавшись почала тікати. Большевик прицілився і втікавчу жінку застрілив. Другого дня родина похоронила тіло вбитої на Більському кладовищі. Жінка залишила малу дитину і стару маму, яких мала на утриманні. По цьому випадку населення ще більше зреагувало, і ніхто вже таки не хотів йти голосувати. Большевики ходили по хатах і силою виводили людей на дорогу. Тут збирали гуртки по 10-15 осіб, яких по 2-3 большевики провадили під штиком до виборчої дільниці, а там примушували їх голосувати. На відтинку села Зарудка і Завільша люди зовсім не йшли голосувати, ховались по криївках, де хто міг. Так виходало, не голосувалих кол 40% населення. Багато громадян симулювало хворобу, щоб в цей спосіб охоронитись перед голосуванням, але до них большевики приходили з урною до хати, щоб і хворі мали змогу "добровільно" віддати свої голоси. В таких хворих большевики обмі вкидали бюлетені до урни і то по кілька разів, замість одного. Голосування тягнулося до години 11-ї вночі. Після обчислення голосів большевики сказали, що с. Підпечари "проголосувало в 100%".

---ooooo---

СМЕРТЬ Д. ДОВБУША

/Із край. звітів/

Дня 30. XI. 1945р. в напрямку с. Викторова надійшло до с. Тявів Галицького р-ну 18 большевиків, що розійшлися по кількох по селі. Двох большевиків зайшло до хати Причака Матвія, де квартирував рай. пров. галицького р-ну Довбуш. В хаті один з них попросив господиню їсти, а другий тимчасом відчинив двері до другої кімнати, де сидів Довбуш, виготовляючи звіт. Большевик, побачивши за столом Довбуша, спитав, чи тут поміщається сільрада. Довбуш вхопив ППШ і спрямував до большевика, але ППШ зтялося. Большевик скористав з цього, вистрілив в сторону Довбуша з криса і ранив його в голову. Після цього оба большевики вибігли з хати і зловили на подвір'ю господаря, при чому отрілили вгору. На цей стріл збіглися большевики і почали обстрілювати хату, з якої відстрілювався Довбуш. За якийсь час стріли з хати замовкли і большевики зайшли до середини та побачили забитого Довбуша, рівночасно запрямітили вхід до криївки. Боячись лізти до криївки самі, привели старого мужчину Барта Миколу, літ 50, і силою заставили полізти перевірити криївку. Коли цей виліз і сказав, що в криївці немає нікого, тоді большевики полізли самі до криївки і вивели звідти такі речі: машину до писання, консерви, господарські книги та інші дрібні речі. Це все разом забрали на віз і wraz з заарештованим господарем виїхали до с. Сілець Сзупільського району.

Про баскочення і смерть Довбуша довідався сот. Явір, що квартирував в відділом у лісі. Та заки він встиг зайти до села, большевики вже були виїхали. Він заквартирував в селі, де він поза село застави. По кількох годинах господар провадив уже до села 2 фіри большевиків. Застава підпустила большевиків на близьку віддаль і вдарила по них вогнем. Большевики поспекали з возів та відстрілюючись відступили назад до села Сілець. В часі перестрілки большевики забили господаря.

-000-

Сталінський ССРСР - найбільш диктаторська, терористична держава в світі!

Хай живе революційно-визвольна боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу!

У СПІЛЬНОМУ ПРОТИ- БОЛЬШЕВИЦЬКОМУ ФРОНТІ

СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ

В. Морський.

Найбільшим і найціннішим дарунком, що Його Творець вручив усьому світові і самотнім людям - є свобода, - воля, отой найвищий окарб народів і людини.

Свобода дорожча над усе в світі, бо за неї платили народи найбільшою ціною: ціною людської крові і життям кращих синів.

Споконвіку велась боротьба, жертвувалось усім, аби тільки утримати, захистити притаманність кожного народу - вільне життя. Коли напасник, лютий займанець, посягав на свободу спільноти - народу, коли найвіник намагався окути його кайданами неволі, жертвенність народу досягала кульмінації і в такі критичні хвилини повстали незабутні легенди Картагенської оборони, вічних Термопідів, героїчного Косового Поля, очайдушних Крутів і сотки ще других моментів лицарської оборони батьківщини і волі у кожного народу. Велику ціну за волю платив кождий народ на протязі своєї історії, бо нема волі, некупленої кров'ю.

І наші країни, батьківщини поневолених советським імперіялізмом жили вільно, розпоряджались на власній землі по своїй вподобі. В різні періоди історії ці народи мали свою державу, вільну батьківщину, жили життям вільним, що Його призначив сам Бог людству. А коли сьогодні народи Європи і Азії від Ельби і Альп по Владивосток не мають цієї волі, а живуть в ярмі большевицького окупанта, то це не означає, що всі ці народи дешево продали свою волю, або програли в лотерію.

Полагало багато кращих синів і дочок наших волелюбних народів, та волі несили були захистити супроти підступу, колоніального хижацтва північно-східнього молюха, який всевладно проглинув у формі білого царяму перше країни і народи Східньої Європи і Азії, а сьогодні в подобі червоного демона панує над половиною Європи і Азії, та запряг в ярмо триста мільйонів людей, членів кількадесять народів.

Здавалось би, після зломання опору, розбиття героїчної оборони, що стрічалась перед ворогом на кордонах кожної країни, народи ці, призначені на смерть, безслідне зникнення в історичного горизонту. Та сила й відпорність притаїлась в народі, росте й могутність, а змаг до волі викликає чин: національно-визвольну боротьбу поневолених народів. Боротьба за втрачену свободу, прагнення до загарбаної волі й гін до створення власної хати - держави на своїй землі, - це найвищий доказ живучості, жертвенності, як рівноз запорука майбутності поневолених народів. І ця боротьба, що виливається в різні форми, від найбільш конспіративної організаційно-пропагандивної до відкритих партизанських боїв, творить в історії поневолених народів окремий розділ - що називається - визвольна боротьба. Історія цієї боротьби тежачисана кров'ю й її сторінки густо встелені трупами. Мільйони жертв героїв найкраще свідчать про це, що волелюбні народи ставлять на карту визвольної боротьби за "бути, чи не бути" всю свою фізичну і духову власність. Довга Голгота поневолених народів від черезвичайок через Соловки і Колиму до трагічної Винниці і Катині, цих вірних відбитків Дахау, Аушвіц-у, Бухенвальд-у показує, що визвольна боротьба, пройдена народами Європи й Азії оплечена дорогою ціною людських жертв.

Така боротьба й сьогодні проходить. Нині в часі "миру" й в епоху панування "спокон між народами" та справедливого устрою ООН, поневолені народи на схід від залізної занавіси Штеттін - Триєст стоять у шпертій боротьбі за волю, власну державу. Боротьба проходить незалежно від того, чи приймаємо її революційними категоріями, чи пасивною резистенцією мас супроти окупанта.

У великій імперії новітнього червоного Атилли, розбудованій на взір вавилонської вежі, існує боротьба на всіх фронтах, у всіх ділянках життя між двома силами: диктатурою, імперіялізмом й большевицьким

терором з однієї сторони та з найбільш благородними визвольними ідеалами поневолених народів з другої сторони. Большевицька Росія, що вірно сповниє завіти комуністичних ідеологів про знищення нації і держави та панування однієї класи, виповіла вірну національно-визвольним рухам й хоче їх в корені підірвати, а тимчасом всі поневолені народи відчули, що єдино боротьба, і то революційна боротьба зруйнує найбільш парадокс світу - СССР.

Тому то сьогодні в наших батьківщинах ведеться боротьба, в якій беруть участь всі верстви від червоноармійця до колгоспника, від шахтєра до академіка, тому то й частина наших народів, що опинилась в західних державах й під іменем "політичної еміграції", уважається тєж органічним тілом цієї боротьби. Еміграція поневолених народів, це амбасади визвольних національних рухів, це той зв'язок, що в'язє наші країни, що борються, зі світом.

У всіх національно-визвольних рухах народів в авангарді стоїть цвіт народу - його молодь. Молодь, майбутність наших багатострадалих народів є і буде в перших рядах боротьби з ненависним ворогом. Вона активізує себе, й втілюється у всенациональний рух, як пробоева частка, як авангард поневолених народів.

Крім моральної правоти наших національних змагань, виражених в ідеях народної й індивідуальної свободи в кращих ідеях християнства, - гуманізму і демократії, ми володімо ще і другою силою нашої боротьби - спільністю інтересів та єдиним антибольшевицьким фронтом.

Загрожені неприступним грізним, молохом ми відчули невідкличну тезу наших днів: большевиам, як світову розкладову ідеологію і світовий імперіалізм можна подолати тільки боротьбою всього поступового світу. В перші ряди цієї боротьби стає молодь тих народів, що на них вже третій десяток літ провадить експеримент большевиам, і що сьогодні поставили собі за мету спільну боротьбу проти спільного ворога в принципі свободи народів і людини!

До нас пристали активно і ті народи, що почувать "благодать" большевицької конститутції й советських порядків та за нами стоять нові друзі свободи і прав поневолених народів. За нами повинен стати й увесь прогресивний, демократичний світ, коли йому дороги мир і добробут на землі.

Молодь поневолених народів, цвіт наших багатострадалих батьківщин, що стоїть в перших лавах великої боротьби й несе перед майбутнім народів найбільшу відповідальність, повинна усвідомити собі, що тільки спільна боротьба подолає кремлівського ідола і принесе воскресіння скорбним матерям. Кожен народ з нас, як єдиний в обличчі ворога, був би подоланим, розбитим, та в спільній боротьбі єдиним антибольшевицьким фронтом можна зруйнувати і "врата адові". Молодь поневолених народів нашої доби, що залишиться вирішюю назавжди в нашій справі, віднайшла свій шлях, а це: спільними силами до спільної мети! За справжню свободу народів і людини!

Хай живе Антибольшевицький Блок Народів!

Хай живуть вільні незалежні держави поневолених народів!

Хай живе Антибольшевицький Фронт Молоді всього свободолобного світу!

Смерть імперіалізму й большевиаму!

---ooooo---

Б О Р І Т Е С Я - П О В О Р Е Т Е

/У роковини Тараса Шевченка, співця національного визволення України й інших поневолених народів/

Поети такої міри як Шевченко є символами тих народів, чийого духа та втіленням була їхня творчість. Не даром говориться про "нарід Данте", "нарід Байрона", "нарід Гете" і т.д. Про українців з повним правом можна сказати - нарід Шевченка. Те, що сказав світові Шевченко, є словом українського народу, словом його великої правди, його "віру". Воно такє широке і всебібмарче, що в ньому містяться всі українські ідеї, філософсько-моральні, національні, суспільно-політичні. Саме тому Шевченко завжди являється не як "гінь минулого", але як живий сучасник у всі найбільш відповідальні моменти історії свого народу.

Таким живим сучасником бачимо ми Шевченка і сьогодні на передодні нашого визволення, української національно-визвольної революції, правди-

визв пророком якої він був.

Ідея української національної революції — основна стихія Шевченкової творчості. Вона горить невгасним вогнем в кожному його рядку, переливаючись всіми барвами веселки. І саме в нього вона найкращіше виявила все багатство і всю універсальність свого змісту.

Український свободолюбний, але віками поневолений нарід вже від давна був свідомий того, що його боротьба за визволення зв'язана з національно-визвольною боротьбою інших поневолених Росією народів. Ця свідомість викристалізувалася в розуміння української визвольної боротьби, як боротьби за новий світ національної свободи і соціальної справедливості.

Вже в часи Шевченка панувало серед українців переконання, що Україна покликана історією виконати роль борця і організатора боротьби за свободу тех інших народів. В тому дусі зродилася програма Кирило-методіївського Брацтва, якого членом був Шевченко. Правда, ідеї Брацтва не завжди були правильні й не в усьому поділяв їх Шевченко, але по суті своїй вони були суперечні лицемірному панславізмові імперіялістичної Росії, що хоча "залити всі слов'янські ріки в одному руському морю". У своїй творчості Шевченко скорегував ті ідеї, він ставив на перше місце національне визволення України і заперечення всяких зв'язків з Росією. Тех цілковито протилежним було становище Шевченка в розумінні ролі України по відношенні до інших поневолених народів від облудної імперіялістичної польської ідеї, що своєчасно нпр.т.зв. ягйлонською ідеєю намагалася обманути народи і під її федеративною формою їх поневолювати.

Шевченко прагнув поневоленим народам національно-державного визволення і свобідного життя в їх самостійних від нікого незалежних національних державах, без жодних облудних федеративних в'язань. Цей український революційний "мебіанізм" спирається на вистраждане і виборене у віковій неволі моральне право українського народу, що ніколи продовж історії не поневолював інших народів і ніколи не знав також своєї власної тиранії. "У книгах бітія" писав друг Шевченка — проф. Костомаров: "І не любила Україна ніколи ні царя ні пана, а створила собі козацтво-вільне брацтво... І були кобаки всі рівні між собою — і старшини вибірали на Раді, і повинні були слугувати всім по слову Христовому... І встане Україна зі своєї могили і знову озветься до всіх... і почують крик її, і встануть всі... Тоді скажуть всі народи, показуючи на те місце, де на карті намальована Україна... Ось камінь, його не брегеше аждуші, той біють во главу угла". У своїх ідеалах Шевченко був інший і глибший, як Кирило-Методіївські братчики, що мали інколи неправильний підхід до російського народу, якого Шевченко уважав олушно причиною всіх лих, що доконано на його Батьківщині. Шевченко видвигав могутні ідеї боротьби, активної, безпосередньої революційної. Українська Держава, як передумова здійснення всього, провідна ідея Шевченкового життя. Шевченко захищав ідею національного визволення України й інших народів і були йому чужі всякі федерації з Росією. Він навіть Богданові дорікав за те, що цей зв'язав Україну в Переяславі з Росією. Повна самостійність — від нікого незалежна Українська Держава — ідеал Шевченка. Цього самого він бажав для всіх інших народів. Не було в нього нічого з слабого сентименталізму, а розуміння твердої дійсності і ще твердшої боротьби за Державу. Він розійшовся з братчиками тому, що їхні ідеї набували рис фантазії і всесвітнякства. Шевченко борець за національне визволення народів, поневолених Росією. Бути на переді цієї боротьби — ось завдання України. Боротьби за державно-національне визволення. Ідея великого призначення України, піднесена до ступня вішого пророцтва: "В Суботіві":

"Встане Україна, і розвіє тьму неволі!

Світ правди засвітить.

І помоляться на волі

Невольничі діти!"

"Братерська наша воля, без хлопа і без пана" — свобода, рівність і братерство Козацької України — такий ідеал підніс Шевченко в своїх поезіях і закликав до нього. Він бажав, щоб народи були:

"Добрими братами

І синами сонця правди!"

Але це не було анемічне бажання, Шевченко бачив, що дійсність є інша і писав "Гайдемаки" в яких нап'ятував польських імперіялістів, яким було "задро, що в брата в коморі і на дворі і весело в хаті".

Шевченко бачив величезну загрозу з боку російського народу, і ні -
кільки не закликав до об'ятання з будь-якою навіть його частиною. Він
слухно трактував весь російський народ, як смертельного ворога
України. В польсько-українській історичній боротьбі він бачить "кров
за кров і муки за муки". І український поет, що з такою силою оспівав
жорстоку, але справедливу боротьбу українського вольодольного народу
проти поневолення, говорить:

Болить серце, як згадаеш:

Старих слав'ян діти

Впились кров'ю

/ "Гайдамаки" /

Співець українських месників і борців за свободу народу - гайдама-
ків у вірші "Ляхам" з захопленням згадує ті часи з історії, коли
українці "були ще козаками" "бїнами вольними" і "об'ятались з вольними
ляхами". Широ, справді "як вільний з вільним, рівний з рівним" гово-
рить про те український поет з своїм другом поляком, до якого звер-
тається:

Отак то, ляхе, друже, брате!...

...Подай же руку козакові

І серце чистее подай!

В поемі "Еретик", присвяченій славній сторінці визвольної боротьби
чеського народу, Шевченко високо підносить постать чеського героя -
Яна Гусса і оспівує "Слав'ян сім'ю велику". Але Шевченко розумів
спільну боротьбу поневолених народів за свободу значно ширше ніж тіль-
ки спільну боротьбу слав'янських народів. Силою своєї геніальної інту-
їції Шевченко вже і цю епоху відчув спільність і нерозривну єдність
визвольної боротьби всіх народів, поневолених Росією - народів Сходу.
Більше того, Шевченко бачив широкі позаукраїнські горизонти грядучої
української революції, що має стати прологом до епохальної революції
народів поневолених Росією, що перебудує на нових підвалинах відносини
на Сході. Будучи живим втіленням духа цієї наростаючої революції,
Шевченко відомив в своїй поезії всю її многогранність. Як син народу,
що становить найбільшу революційну силу на Сході і має відвагу взяти
на себе тягар ідейного провідництва в революційній боротьбі всіх
народів Сходу Шевченко виступає від імені не лише українського народу,
але від імені всієї великої "всеросійської" "тюрми народів". Твором
такого широкого діапазону є один з найсильніших творів Шевченка -
поема "Кавказ".

Це дуже знаменно, що тема Кавказу в українського поета звучала
цілком інакше, ніж вона звучала перед тим в російській літературі.
І Пушкін і Лермонтов присвятили немало рядків Кавказові, але обидва
російські поети цікавилися Кавказом лише, як екзотичним тлом для
романтичного малюнка, далекого від дійсного життя і боротьби кавказь-
ких народів. Навіть більше того, в своїх творах про Кавказ згадані
російські поети прославляли завоювання Росією Кавказу, силу російської
зброї / "Спор" Лермонтова / аж до закликів типу - "Смирись Кавказ!"
цілком інакше підійшов до теми український поет. Уже в перших штрихах
загального вступного малюнка, де поет подає збірний образ Кавказу,
підкреслено не зовнішню сторону теми, але внутрішньо-духову її суть
в революційному трактуванні:

За горами гори, хмарою повиті,

З а с і я н і г о р е м,

К р о в ' ю п о л и т і.

А далі образ безсмертного всеоживляючого Прометея, непоборного ти-
тана прикутого до скелі серед гір Кавказу, де його живе серце добує
живий орел. Цей образ символізує в поезії героїчний дух непокірних
народів Кавказу, що їх терзає хижакий імперіалізм Росії. Поет мученого
тим самим хижаким і так само непокірного українського народу з великим
хвилюванням говорить про долю кавказьких народів, одночасно говорячи
про долю власного народу, і висловлює велику, справді титанічну віру
в те, що нема такої сили, яка могла б знищити вольодольний дух наро-
дів.

Не вмірає душа наша,

Не вмірає воля,

І неситий невігóre

На дні моря поля.

Далі поет звертається по-прометеївському сміливо до самого Бога з
наріканням на те, що "кати знудаються над нами, а правда наша п'яне

спити", питає Бога, коли "нам даєш жити" і закінчує вступ натхненими словами великої віри в силу справедливого Творця-Бога, що доведе до перемоги правди однакової для всіх народів:

Ми віруємо Твоїй силі
І духу живому.
Вотане правда! Вотане воля
І тобі одному поклоняться всі язики...

В головному розділі поеми, що починається повторенням яскравого вступного малюнку Кавказу, поет з їдким сакразмом висміває ненависних російських завойовників, що в горах Кавказу

Ненагодовану і голу
Застукали сердешну волю.

І хочуть втопити її в крові, але які ще до того з лицемірно виставляють себе перед народами за носіїв християнської культури і просвіти, та "братолюбців". Цих "братолюбців" викриває і гостро картає поет:

По закону апостола
Ви любите брата!
Суєслови, лицеміри,
Господом пріскляті!

Ви любите на братові
Шкуру, а не душу!

Мотиви "братнього" зацікавлення Кавказом цих російських "місіонерів" і "культуртрегерів" вкладає в їх уста поет в таких словах:

Ми християни: храми, школи,
Усе добро, сам Бог у нас!
Нам тільки сакля очі коли
Чого вона стоїть у вас
Не нами дана? Чом ви нам
Чурек же ваш та вам не кинем
Як тій собаці? Чом ви нам
Платить за сонце не повинні?

Далі поет подає дуже влучний узагальнений сатиричний образ цілої російської імперії - цього потворного велитня, що чваниться своєю безглуздою величиною неволі і гніту:

Одна Сибір неісходима!
А тирм! А льду! Шо й лічить!
Од молдавіна до фіна
На всіх язиках все мовчить
Бо "благоденстає".

Гостро висміюючи і викриваючи російський імперіалізм на тлі його грабіжницької політики на Кавказі, поет звертається до кавказьких народів зі словами широ-братньої прихильності і підтримує морально їх боротьбу проти російських насильників, підкреслюючи священну справедливість цієї боротьби. Він високо підносить ідеал національної незалежності, як в іншому місці був оформлюваний ним в словах - "В своїй хаті своя правда і сила і воля". Конкретизуючи його реальний зміст для кавказьких народів так:

Чурек і сакля все твої,
Воно не прощене, не дане,
Нікто й не візьме за своє,
Не поведе тебе в кайданах.

І вже справжнім величним гімном героїчній боротьбі кавказьких народів і взагалі боротьбі всіх поневолених народів, боротьбі за свободу, за правду, звучать натхненні слова поета, слова, в яких стисло вкленено зміст поеми:

І вам слава, сині гори,
Криггор окуті.
І вам, лицері великі,
Богом незабуті.
Борітеся поборете!
Вам Бог помагає!
За вас сила за вас воля,
І правда свята!

Так - цілком протилежно тону російського поета /"Смирись Кавказ"/ звучить заклик до народів Кавказу співця України. В цьому протиставленні виявився яскраво, як у краплині води дві протилежні тенденції - реакційна російська і революційна українська. В цьому ж вже понад століття тому виявився характер української революції, межі якої далеко

ширші, ніж межі одної України, кличі якої - кличі всіх поневолених і прагнучих свободи народів.

Творчість Шевченка не випадково знайшла такий широкий і глибокий відгук серед усіх народів Росії - "од Молдавина до Фіна". Не лише для українців ім'я Шевченка стало синонімом "правди і волі святої". У білорусів рівнож панує подекуди культ Шевченка, а вплив його на білоруську літературу є теж великий. Більше того - серед народів російської Азії, наприклад в Казахстані, де Шевченко провів багато літ життя, як політичний засланиць, ще й до сьогодні збереглася в народніх масах пам'ять про українського поета. 1929р. в Казахстані експедицією Української Академії Наук було записано кілька казахстанських легенд - переказів про Шевченка. Для туркестанського народу Шевченко не чужий ще хочби тому, що він і як поет, і як художник нерав зупинявся на долі казахського народу. Про казахів /киргизів - як їх називали в часи Шевченка/ писав Шевченко в своїх поезіях в часів заслання, коли закликав свої "думи":

Із за Дніпра широкого
У степ погуляти
З киргизами убогими.
Вони вже убогі,
Уже голі...

Цілий свій твір "У Бога за дверима" Шевченко побудував на мотиві казахської легенди. Алегорія цього твору має в основі своїй таку думку: в минулому Казахстан був зеленою дібровою, вільною і багатю країною, потім впала нагла кара божа, зовнішні сили, по діброві пішла гуляти дика сокіра - хйжацька колонізація, що зніщила діброву і перетворила її в голу пустелю - убогий край неволі, але все лишилося одне дерево "покинута сокірою, огнем неспалиме", спогад і думка про волю і багатство.

І казахи не минають
Дерева святого...
І моляться і жертвами
Дерево благають,
Щоб парості розпустило
У їх біднім краї...

Сьогодні, як ніколи, по сучасному звучить Шевченко в кожному своєму рядкові і зокрема в тих моментах, що стосуються революційної солідарности поневолених Росією народів, народів АЕН.

Українська Революція, втіленням духу якої був Шевченко, сьогодні високо підносить на своїх прапорах ті самі гасла, які вже понад століття тому кинув великий поет: "Братерська наша воля, без хлопа і без пана" - цей проспіваний Шевченком ідеал української Козаччини в новій осучасненій формі оживає сьогодні в суспільно-політичних ідеалах новітньої української Козаччини - Української Повстанчої Армії. Цей ідеал оформлюваний в найсправедливішому гаслі нашої епохи - "вобода народам і людині" вишів уже далеко за межі самої лише Української Революції, він охоплює собою широкі маси інших поневолених, і в першу чергу - поневолених Росією народів. Це гасло сьогодні "од молдавина до Фіна на всіх язиках" лунає на просторах большевицької, але тієї ж самої російської тюрми народів. Обличчя цієї Росії з такою силою ненависти українського борця - революціонера викрите Шевченком в його "Кавказі" та інших творах, обличчя лицемірного "брата", що любить в брата "шкуру, а не душу" це саме обличчя ми пізнаємо сьогодні в лицемірному советському "Союзі братніх народів". Ворог - той самий, і били, що встать до боротьби з ним ті самі. В злотуванні всіх тих сил в єдину всеперемагачу силу, велике значення має пригадування сьогодні того, що давно, але немов би для сьогоднішнього дня сказав український поет. Тут не можна проминути і простягнутої великим українцем руки "ляхові-другові, і його заклику до братерства з вольними ляхами", і його чистих, поетичних мрій про визволення всіх слав'янських народів, і його дієсно братньої моральної підтримки вободолюбивим і воячим за вободу кавказьким народам, і його такої ж ширю солідарности з поневоленим і мріючим про вободу "убогим" і "голим" казахським народом, і всіх його пророчих слів гарячої віри в те, що "встане правда! Встане воля!" на всій землі, для всіх народів і людей, і то одному справедливому Богові "помоляться всі язики". А його революційний клич до поневолених народів - "борітеся поборете! в справді

св'ященним заповітом не лише для українського народу, але для всіх поневолених народів. Цей заповіт стає сьогодні девізом не лише української революції, але девізом Великої Революції Народів, тих народів, до яких правда, за них слава і воля святая! Про цю революцію, що має оновити світ, і про той справедливий для всіх народів і людей лад в світі, який мусять створити ця Велика Революція Оновлення, палко мріяв великий український поет, коли писав про "нового Вашингтона, з новим і праведним законом" і про той час, коли

На оновленій землі
Врага не буде супостата,
А буде син і буде мати,
І будуть люди на землі!

За цю "оновлену землю" борються сьогодні революційні сили свободолюбних народів сучасності в єдиному революційному фронті боротьби проти найбільшого "врага і супостата" - реакційного більшевизму, проти його темних сил, втіленням яких є сьогодні російсько-більшевизька тюрма народів. На штурм цієї тюрми народів ставть сьогодні і молдавани, і фінки, і слав'янські і магометанські народи, народи Європи і Азії, стає весь АБН. Кожен народ вступає на боротьбу за свою хату, свою правду і силу і волю! На прапорах цієї св'ященної боротьби велично зоріє невмирущий клич Шевченка:

БОРИТЕСЯ ПОБОРЕТЕ!

Н.Г.

-----0000000-----

Свобода народам!

Свобода людині!

ЗАКЛИК ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ АБН

ДО ПОЛІТИЧНИХ ЕМІГРАЦІЙ

ПОНЕВОЛЕНИХ БОЛЬШЕВИЗМОМ НАРОДІВ

Друзі антибільшевики! Борітеся за свободу!

В останніх двох роках сильно окріпилася в'яка більшевизму на це вільний світ і то в усіх напрямках: ідейному, політичному, мілітарному, технічно-матеріальному. В руїнах лежать вже тих сателітні держави СРСР в Європі й Азії. Осв'ячено впає під ударами червоного молота національній Китаї. Примара більшевизму зависла над усім світом. Страх перед Росією огорнув весь світ. Навіть безстрашній, як дові, Черчіль простягнув руки. Тільки -ми- поневолені народи- не простягли і не простягнемо ніколи руки до перемиря з кремлівським дияволом. Західний світ призабув, що він має великих і безстрашних союзників. Він призабув ідеї к а т а в о м о, ідеї підземних рухів-національно-визвольних й релігійних, що не скіршилися.

Велика частина західного світу - пережерта червоними симпатіями в різних формах. Аж страшно, навіть Черчіль підтримував Тіта проти Михайловича, в Польщі воліли Миколайчика, а не революційне підпілля, в Китаї американські едвайзери, послані до незламного Чанг-Кай-Шека хотіли його наклонити на людський фронт з Мас-Тсе, щоб врешті зробити з цього остайнього китайського... Тіта. Сьогодні зміст західної пропаганди для поневолених народів нам зовсім чужий.

Ані "Голос Америки" ані БЕС не відповідають нашим інтересам ані цілям. Захід крокує черепашиним ходом в боротьбі проти більшевизму. Він живе ще в старому світі ідей, які неспроможні успішно протиставитися більшевизмові. Наші - туркестанський Туркестан, українська Україна, литовська Литва, білоруська Білорусь і т.п. численним безбожникам не тільки Ор'енту, але й Окуіденту - не потрібні. Наші ж країни, як міжнародний базар, знову з нами не прагнені. Ми хочемо вільних, суверенних, національних наших країн, спертих на глибокій релігійності, на соціальної справедливості, індивідуальній свободі. Дуже поволи починають це лише двигатися національні і християнські сили Заходу. В авангарді християнського походу проти безбожницького Кремля, проти Московії стоять поневолені більшевизмом народи. П'яті колони розкладають захід. Ідейна диверсія тітоїзму ширить теж свої спустошення. Найбільші таємничі вилобуває Кремель за поміччю своїх агентів. Ідейно служить більшевизмові теж кожна колони тобто єдиномуділімні всіх маетей, які об'єктивно закріплюють більшевизьку імперію і - баламутячи захід -

послаблюють фронт поневолених, викликаючи в ньому недовіря до заходу, який не займає яernih позицій до наших ідеалів і не добачає або не хоче добачати цього грандіозного процесу, що зараз проходить в усьому світі - тобто поділу імперії на національні держави всіх народів. Большевики використовують ці слабості заходу.

Борці за свободу і державну незалежність!

Немає перемоги заходу без визнання наших ідей! Не Тіто, не Гомулка, не Раїк, не Костоф, не Скрипник, не Бухарін, а підпільні - ген. Чупринка, ген. Вітушка, ген. Михайлович, УПА, А НЕ ОЗНА, Митрополит В. Липківський, Митр. А. Шептицький і Сліпий, архієпископ Степінач, кард. Міндсенті, єпископ Мелхиседек, єпископ Варнава, помордовані магомеданські священодіжжителі, - підпольна ЦЕРКВА, а не казюнна брехня і облуда заклятих безбожників - але символи й негасні дороговкази переможної боротьби проти темних сил большевицького рабства й атеїзму.

Друзі! Щоб захід станув на правильний шлях, треба, нашого мозольного труду. Треба величезної роз'яснювальної роботи про цілі нашої боротьби і - головне, причини нашої незламності і гарантії непереможності наших ідей. Треба зробити заході близькою нашу боротьбу, наші повстанчі рухи рідними, наші ідеї їхніми... Політичні емігранти вислані воюючими батьківщинами закордон, як посланці визвольної справи. Кожен з них є зобов'язаний виконати особливе завдання серед аліянського світу. Він теж не сміє забути, що в центрі Європи стоїть сьогодні советська армія, що складається з офіців - членів теж наших поневолених народів. Це не є так, що захід в цілому не радий прислуховуватися до наших думок - ідей. Безкомпромісові антибольшевицькі національні й християнські кола заходу радо почують наш голос, інколи підуть за нашими ідеями... Їм не лише важне і цікаве знати про нашу боротьбу, але не менше суттєво знати про ідеї, що її удуховляють. Сьогодні ми - Визвольна Револьція підсоветських народів - АБН - стоїмо в осередку ідеологічних шукань світу і ми є спроможні єдині ці нові ідеї вказати. Тому наше завдання - теж ідейно впливати на формування політичної думки заходу. Не є так, що ми не маємо з чим показатися світові. Наша ідеологія, наша система ідей спасенна для всього людства. Ми живемо не в економічній, й в ідеологічній добі. Про бути, чи не бути людської культури і цивілізації на найближчі - може-століття-решатиме, яка ідея, чия система ідей переможе: наша, чи комуністична.

НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ, РЕЛІГІЙНА ІДЕЯ, СОЦІАЛЬНА СПРАВЕДЛИВІСТЬ; СВОБОДА, чи інтернаціональний матеріалізм-комунізм, безбожництво, гноблення-визиск і рабство! Пробойовиками цих творчих, спасенних ідей для всього світу маємо бути - ми! Не нарікаймо, що захід не знає про нас. У тому, що захід ставить це досі на фальшиві ідеї тітоїзму, єдмонеділімства, що заграєє з комунізмом, винуваті теж ми тут, на еміграції. Запитаймо себе відкрито, як багато ми зробили, щоб вірно поінформувати захід не тільки про нашу боротьбу в рідних землях, але і про ці ідеї, що є її промоторами і ціллю? Скільки з'явилося книг, періодиків, взагалі видань на західних мовах нашими зусиллями? Питання стоїть ясно і руба і даймо сумлінну відповідь на нього. Змагаймося кращим виконанням обов'язків супроти воюючих батьківщин перед зовнішнім світом, а менше присвячуємо уваги на другорядні справи! Завжди питаймо себе, ради чого нас єди післали наші воюючі народи! Не забуваймо, що нероз'яснені роз'яснення наших цілей і неосвітлені наші сили на рідних землях може врятувати життя тисячам і тисячам наших близьких на рідних землях, бо ти ми можемо пережити ставці заходу на фальшиві, нам ворожі ідеї. Є основна помилка думати, що взагалі нам не властиво нічого змінити з настанови заходу супроти нас. Це дефістичний погляд ширять ворожі агенти серед нас. Коли нам не пощасть змінити пануючу зараз систему ідей на заході по відношенні до наших народів, то нам завжди пощасть задокументувати нашу силу, як за залізною заслоною, так теж тут. СИЛУ ЯК ГРІЗНЕ МЕМЕНТО ДЛЯ ЗАХОДУ, коли він стане проти неї. Загрозний кошмар Гітлера для кожного визвольний! Наші батьківщини воюють, безстрашно, хоробро. Всі великодержави мобілізують свої сили для зовнішнього змагу. На їхніх починах всеціло домінує примат закордонної політики. Всі бюджети укладаються під кутом майбутньої війни - тобто боротьби з зовнішнім ворогом. Внутрішня політика мусить бути розцінювана як засіб для мобілізації сил всього народу для боротьби з ворогом. Під кутом цієї боротьби треба нам розв'язувати теж проблеми внутрішньої політики. Не боротьби за владу

в ім'я власного народу, в боротьбі за владу цілого народу на рідній землі проти окупанта, за владу власної нації на її рідній землі на місці влади окупанта! Завдання АБН є саме сконцентрувати увагу наших народів, їхніх революційних організацій на зовнішнього ворога і його агентури та диверсійні акції в лоні наших народів і західного світу та на міжнародну акцію серед альянсового світу в користь нашої визвольної справи. Задля цього м.ін. і є політичні еміграції наших народів. Політичні еміграції мають завданням прихилити народи, серед яких доля судила їм жити, для визволення. Мають здобути допомогу, зрозуміння, визнання ідей тих, до чого вони повертаються... Мають самі прийти їм з поміччю. Мають розгорнути універсальний фронт проти більшовизму, будучи його авангардною силою. Бо за визволення батьківщини, може кожен встати сьогодні на кожному місці всього світу, бо всюди стоїть примара більшовизму. Треба тільки властиві позитивні ідеї цієї боротьбі універсальній надати, надхнути її великими гаслами Національно-визвольної Революції народів підбольшевицького світу... Треба показати, як можна перемогти, які ідеї йому протиставити... Цього тоді буде історично виправданий цей великий - небувалий досі в історії всіх народів і часів - ісход мільйонних представників поневолених народів, коли вони допоможуть західним ще вільним народам пізнати і прийняти НАШУ ПРАВДУ, правду поневолених, але ніколи не-покорених народів. Її на ім'я: - національн суверенні держави всіх народів - без огляду на величину, расу, багатство, індивідуальна свобода для всіх людей, соціальна справедливість для кожного, глибокі релігійні підвалини життя суспільного і особистого, - суверенність для всіх націй - свобода для всіх людей!

Щоб вможливити розгорнення широкої свідомої акції про справи поневолених народів, національно-визвольні революційні рухи, повстанчі армії і т.п. серед альянсового світу, Центральний Комітет Антибільшевицького Б'юро Народів /АБН/ проголошує створення "ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ" і вимагає політичні еміграції всіх народів підтримати активно цю акцію!

Поширимо її і на альянські народи, роз'яснюючи їм, що пізнати правду про визвольну боротьбу поневолених Народів, причини її сили й непереможності, її ідеї і методи боротьби - лежить не менше в інтересі тих західного світу. Коли не допоможуть нам політично, морально, матеріально, - шкідитимуть самі собі!

Ключ перемоги для західного світу над більшовизмом лежить в гармонізації й координації його дій з фронтом поневолених народів на базі визнання їхніх ідей та концепції боротьби.

СВОБОДОЛЮБНІ НАРОДИ І ЛЮДИ ВСЬОГО СВІТУ, ЄДНАЙТЕСЯ ДО БОРОТЬБИ ПРОТИ БОЛЬШЕВИЗМУ ЗА СВОБОДУ НАРОДІВ І ЛЮДИНИ!

1950р. - Місце постов.

Центральний Комітет

Антибільшевицького Б'юро Народів /А

---ooooo---

ПРИВІТАЛЬНЕ СЛОВО ГОЛОВИ ЦК АБН, ЯРОСЛАВА СТЕЦЬКА,
НА СВЯТІ СЛОВАЦЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ.

Від імені Центрального Комітету Антибільшевицького Б'юро Народів /АБН/ складає з нагоди сьогоднішнього національного свята словацького народу найкращі побажання успіхів в його боротьбі за національну державність.

Словацький народ заслужив собі своє незламність в боротьбі на повну суверенність. Його найкращі сини кладуть свої голови на полі боротьби проти більшевицького наїздника. Пам'ять великого патріота Глінки, незламного сл.п. Президента Тісса живе глибоко в серцях цього мужнього народу. Сьогоднішня боротьба словацьких народних мас за свою державу, за поділ ЧСР на чеську і словацьку держави - найкращий доказ, що Словацька Республіка, до її очолював Президент Тіссо, не була жодною сателітною державою гітлерівської Німеччини. Словацький Визвольний Комітет /СОВ/, що є членом АБН, організує боротьбу за визволення революційними методами в рамках спільного фронту поневолених народів. АБН підтримує повністю боротьбу словацького народу за його незалежну дер-

жаву, згідно з основною засадою АБН, що кожному народові прислугує право на державну суверенність, яку здобувають собі народи - не паперовими бюлетнями, а незмінним по всі часи плебісцитом Крови. АБН стоїть за право на самовизначення для словацького народу, але не в тому сенсі, щоб словацький народ якимсь ще окремим плебісцитом мав задокументувати свою волю до незалежного життя. Ні, словацький народ вже себе самовизначив давно в своїй суверенній державі - боротьбою за неї, кладучи на її жертівнику великі жертви крові. Бараз йдеться про реалізацію самовизначення, про результат його-тобто здійснення словацької незалежності в його національній державі. Словацький народ не потребує, щоб це право на самовизначення було щойно визнано за ним, але щоб йому допоміг західний світ здійснити його національно-державний ідеал. Для АБН право самовизначення означає: суверенна держава кожного народу на його етнографічній території. Питання не стоїть так, що самовизначення має рішати, чи даний народ хоче самотійності, чи ні, але може бути тільки одне розуміння, одна інтерпретація самовизначення: держава, а не федерація. АБН прагне до співпраці з всіми народами, які визнають принцип національної державності на етнографічній території. АБН хоче здобувати новий світ, де всі народи-малі, чи великі, багаті, чи менше багаті будуть однаково рівні і вільні, однаково суверенні в своїх рішеннях, без пріоритету велико-держав і права вета в Об'єднаних Націях, де теж словацький народ, як самотійний і суверенний, матиме таке саме право, як французький, чи британський, коли всі народи й люди, як рівні і вільні житимуть в мирі і співпраці, в згоді і взаємодопомозі, без імперіалізму і шовінізму, без зазіхання на чужі землі, без зависти і ненависти. Бо немає ліпших ні гірших народів, а кожній перед Творцем має ті самі права. Народи це думки Бога, як казав філософ. Народи мають виконати свою місію перед їхнім Творцем. Маленька Гелія дає світові безцінні окарби думки. Чи не було б злочином супроти Бога і людей, коли б цей великий духом народ був знищений і не було вможливлено йому дати нам Платона, Аристотеля, Сократа, чи великий стоїк?!

Невідомо, які завдання перед кожним із наших народів поставив Всевишній. Чи не є отже злочином перед Ним ставати людям на шляху визволення наших народів, тим чином перешкаджаючи плянам Творця?! А немає змоги виконати своєї місії народ, коли він в неволі. Ніколи Бог не засудив ще жодного народу на вічне рабство. Тому, коли ми боремося за свободу всіх народів, за їхню національно-державну суверенність, яка єдина може вможливити народові свободну творчість, як передумова воього, сповняємо теж заповіді Божі. Так само, як я українець, вірю в місію мого народу, вірю однаково в післянництво і словацького народу.

Бійарчи словацькому народові в Великі Роковини його державної незалежності сповнення прагнень його найкращих синів, відбудови Словацької САМОСТІЙНОЇ ДЕРЖАВИ, і здійснення в усьому світі нашого, АБН гасла: свобода народам - свобода людині! Кличу - Борімося, нам Бог допомагає!

-ooooo-

СЛОВАЦЬКЕ НАЦІОНАЛЬНЕ СВЯТО

14-го березня цього року святкують словаки своє національне свято - день проголошення незалежності.

В цього приводу представники Словацького Визвольного Комітету /СОВ/ улаштували в Лондоні 11-го березня цього року урочисту Академію, на якій були присутні представники Білорусі, Болгарії, Латвії, України, Хорватії а численні інші народи прислали свої привітання /від поляків-ген.Андерс, від мадярів- мій.Уляйкі- Ревічкі/.

Як звичайно, Академія складалася з офіційної програми, закінченої відомітанням всіми присутніми національного словацького гимну. Довгий реферат, з'ясовуючий події 1938р., дальшу трагедію і визвольну боротьбу словацького народу виголосив інж.Ігор Базовський, даючи живу картину того, що пережила і переживає Словаччина, мужньо і вперто борючись від заглиблення. Присутнім українцям здавалося, що чууть опис своїх власних змігань і мук, так все подібне до того, що ми починали переживати ще біля тридцять років тому.

Довге привітання надіслав Голова ЦК АБН, п.Яролав Стацько, яке присутні прийняли гучними оплесками. Від українців промовляли

о. др. Петро Дячишин і кн. Тонарженівський-Караженич. О. др. Дячишин вітав мужніх словаків з їх впертою стійкістю, яка є доказом, що вони почувать за собою право, Боже право на волю, на власну державу, на свою власну територію і запевнював їх, що Господь благословить їхні змагання. Після офіційної частини була ще деклямація герного вірша, зв'язаного з історичними подіями і визвольною боротьбою. Гости ще довго розмовляли в дружній і правдиво славянській атмосфері.

I. O-вич.

---ooooo---

З ДІЯЛЬНОСТІ АБН НА ТЕРЕНІ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ

У місяці березні н.р. відбулися по скупченнях нашої еміграції на терені Великої Британії збори з докладами про АБН. Такі збори проведено досі в Манчестері, Болтоні, Р'єддалі, Ольдґамі, Дербах, Ліу.

Збірив Громадянство проявило велике зацікавлення справами АБН, беручи численну участь в зборах, навіть в сусідних обсередків приїздили люди щоб побувати на зборах. Після доповідів падали численні запити у зв'язку з цілістю справ АБН як нпр. чи діє АБН на рідних землях, в якій формі, яке становище до федерації, викликані поляками. - В деяких обсередках виступали з огірченням проти НацРади, яка-зем. підтримати ідеї АБН, розбиває громадське і політичне життя. Окрім того нарікали окрізь на брак наших видань. Всеми була жива дискусія. Треба ствердити, що ідеї АБН мають глибокий ґрунт і українці починають широко розуміти визвольну справу, як революційну проблему, розв'язка якої залежить від досновної зміни карти Європи і Азії. Україна це не лише європейська, але світова проблема.

ПРОПАГАНДИВНО-ПОЛІТИЧНІ ЛОЗУНГИ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ УКРАЇНИ І ДРУГИХ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ.

Поневолені і загрожені народи, єднайтеся в боротьбі проти сталінсько-большевицьких загарбників. Воля людині! Смерть большевицьким загарбникам!

Хай живе співпраця революціонерів поневолених народів у боротьбі проти червоних і білих російських імперіалістів!

На сході Європи не може бути миру без самостійної України!

Хай живе визвольна революційна боротьба українського народу за УССД!

Сталінський ССРСР - найбільш диктаторське терористична держава в світі!

Українці на еміграції, єднайтеся і включайтеся у визвольно-революційну боротьбу українського народу проти Сталіна і його кліки за Українську Самостійну Соборну Державу!

Хай живе єдиний революційний фронт Краю і еміграції в боротьбі проти комуно-імперіалістичних загарбників!

ССРСР - держава найбільшого соціального і національного гноблення на світі. Геть диктаторський і експлуататорський режим Сталіна і його кліки!

Боротьба українського народу за УССД - найсправедливіша боротьба у світі! Не зложимо зброї, доки не здобудемо перемоги!

Українська Повстанська Армія, ОУН й УГВР борються за найсправедливіші ідеї в світі: за справжню національну і соціальну волю і рівність, за систему самостійних національних держав, за свободу народів і людини!

Українське молоде, юнаки і юначки! Ваші батьки, брати, сестри, Ваші друзі і проводять в рядах героїчної УПА й ОУН надлюдську боротьбу проти сталінських окупантів. Не забувайте їх! Домагайте всім і завжди Возв'язчій Україні!

Хай живе єдиний, соборний визвольно-революційний фронт українського народу від Сяну по Кавказ!

Хай живе співпраця революційної України з революціонерами сусідних народів!

Тривкий мир у світі неможливий доти, доки повністю не буде здійснений принцип самовизначення народів! Хай живуть самостійні.

Українського Життя НА ЕМІГРАЦІЇ

ЗА ЯСНІСТЬ І КРИСТАЛІЗАЦІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ДУМКИ НА ЕМІГРАЦІЇ

Революційна організація розуміє внутрішню політику не як міжпартиїну гризню і вигравання партій поміж собою, чи бльокування з тою, чи іншою Політичною групою, але як комплекс Метод і засобів, Якими вможливлялось би мобілізацію всього народу для боротьби. Мобілізувати всі шари, слої, середовища для боротьби проти зовнішнього ворога - це є Мета революційної організації теж на відтинку її внутрішньої політики. Тому є зовсім помилково думати, що в комплексі головних засобів нашої внутрішньої політики входить - "договоритися" з мельниківцями, чи іншими -івцями. Всі переговори, "недоговори" це зовсім побічний відтінок внутрішньої політики - гри, комбінації, і т.п. Опортуністичні елементи намагаються нас звести на манівці рівнорядного партнера з іншими емігрантськими угрупованнями. На жаль, і серед частини нашого громадянства є прояви безглуздного намагання договоритися з опортуністами не на базі їхньої капітуляції перед визвольно-самоствійницькою концепцією, але на базі компромісу двох: революційної і опортуністичної. Вони кажуть: всяке "договорення" це компроміс, отже і коли ми поступимося в дечому і наші опортуністи в дечому то буде згода і мир в семействі. Небезпечна справа... нас схочуть звести на манівці і обеззубити. - Договорення є можливе тоді, коли наші противники приймуть нашу концепцію революційної боротьби, визнають УПА - УГВР, стануть на наші позиції беззапечно, визнають демократичні засади побудови національно-політичних інституцій: тобто вибори, щоб народ мав слово і він, а не кліки, котерії, мафії, масонів, ліберал-соціал-марксистів, рішали про суть справ. Інакше взагалі шкода говорити, цуртракувати, тратити час, бо "об'єднання" з галайстром веде або до компромітації порядних людей, до провокацій, або до розкладу власної здорової групи. Увагу народу зверне на себе та група, яка безкомпромісово різко ставитиме свої постуляти, безстрашно викидаючи за борт всякі "тактичні згляди". Тим лише притягне симпатиків і здобуде симпатію для своєї ідеї. - Тому приходить час сказати тверде слово і в справі Національної Ради. Був час, коли народ прагнув, щоб все раз всі зішлись разом, щоб, мовляв, спільно щось почали, але - даремний труд. Все народ побачив, що сліпого з видючим не звести. Не вдалося Нам перетворити Національної Ради на справне загально-Українське тіло, збудоване на демократичних засадах, складане з делегатів вибраних народом, що якістю і кількістю відзеркалювали б його прагнення. Національна Рада осталася на-далше в руках кліки соціалістів, масонів, псевдо-демократів, мельниківців і іншої компанії. З тою збірницею нам зовсім не по-дорозі. Що ми маємо спільного з різними Овцями, яких забули своєчасно викинути з партії, або іншими, які прекрасно колаборували з більшевиками і гітлерівцями, тоді як ми сиділи по тюрмах, концтаборах, як нас рішали і стріляли? В українській еміграційній дійсності знаходиться два табори, а радше табір Народних має, що йде за нами і гурток воєнних марксистів і інших мельниківців - опортуністів, які в своєму дрібненькому житті ведуть якусь тім політику персональних амбіцій, чужих орієнтацій, капітулянта, плачу, страху перед боротьбою, стонів, зойків і інших наклепів і брехень на революційний табір. З одного боку стоїть УГВР, як всього українського народу революційний провід, з другого - УНРада, як зменька емігрантів, без впливу і зв'язку з волею Українсью, без жодної підметної політики, без власного хребта, без керми і вітрил. З одного боку, воєнне християнство, яке ми захищали, з другого кучка

меркантистів, які ще вчора вважали релігію опіумом для народу, директує ВО Національної Ради. З одного боку - захист нами єдності наших Церков - УАПЦ і Української Католицької Церкви, з другого розклад їх за поміччю сект Григорія і тп. З одного ясніють ідеї УССД, а з другого можливіть "Федерації з нашими ворогами, - з одного віра в Бога, з другого, літєпле відношення до Церкви, або безбожництво, - з одного - революція і безстрашна боротьба до загибуні або перемоги, з другого - капітуляція, оглядання на задні колеса, "якощо то буде" чи "не тратьте, куме, сил". З одного боку - Україна - могутня суверенна держава, центр ідеї нового світу, що його захищає АБН, з другого, "вилучена" з комплексу АБН - Україна, а "прилучена" до іншого чужого, як передпокій Московії, Польщі, чи іншої чужої сили -. З одного, до голови починають приходити в УНР-ді українські тітовці /"не прийде новий Петлора, то прийде український Тіто"/, - з другого безкомпромісова постава до всякого тітизму, скрипниківщини, й іншого ундізму по відношенню до комунізму-більшевизму-російського Імперіалізму. З одного, можливість трактування українського націонал-комунізму, як української сили, з другого, поборовавання його, як ворожої агентури. З одного, Україна хаосу, всякого соціального і іншого експериментаторства, з другого, у к р а ї н с ь к а Україна, традиційна, християнська, національна.

По цих і многих інших лініях йде подія серед української еміграції-громади. Народні маси стоять за нами, тільки незначний гурт збаламучених ще не по нашому боці. До цієї різношерстної громади належать і мельниківці, яких останньо пробувалося завернути з манівців, але безуспішно. Не йшло про те, щоб всіх їх повернути на правильну путь, але принаймні збаламучену частину, але і це було даремне. Самі псевдо-узгодження були не до прийняття, бо це було крутіство, облуда, і тільки найвні люди могли б були їх прийняти. Тому провід ЗЧ принципово не міг прийняти тих т.зв. "Узгоджень", про які розписується мельниківський комуніст. Тому було б безглуздям твердити, що через формули розбилися переговори. Не через формули, але через зміст не дійшло до порозуміння, бо мельниківці не хотіли визнати суті - тобто принципів революційної боротьби, її організаційного завершення.

Як бачимо, на майбутнє, нам треба кінчати з всякими переговорами, "договорюваннями", - узгодженнями, з опортуністичними групами, а еднати під своєї прапори всіх тих, хто визнає революційну плятформу боротьби УГВР, УПА, ОУН, за плях, який єдиний веде до української державності.

Б.О.

---0000000---

І.В.

ЗА ІДЕЇНІ ПІДВАЛИНИ НАШОГО ГРОМАДСЬКОГО Й КУЛЬТУРНОГО ЖИТТЯ НА ЕМІГРАЦІЇ

Українська еміграція має виконати не лише важливі завдання на відтинку зовнішньої політики, але теж мусить дбати за повноцінне збереження і розбудову свого громадського, господарського й зокрема культурного життя. Чужинці оцінюють нас рівно ж по тому, як ми zorganizовані на еміграції, як розбудовуємо наше життя, які ми жертвенні і т.п. Це вже є майже прислів'ям, що коли йде про жертвенність на громадські чи взагалі загально-національні цілі, то українська еміграція займає перше місце. Наші люди тихо, скромно, без самохвальби розбудували власне життя, поорганізувалися, підмурували тверді основи під нього, що є необхідним для політичної роботи. Тоді, коли нпр. в Великій Британії деякі інші національності зменшують свій стан посідання - ми - українці розбудовуємо його. Ми добрі організатори, ми-ощадні, жертвенні, добрі громадські робітники, але нам ще бракує багато. Ми маємо за-мало відваги для політичного виступу. Тоді, коли нпр. поляки чи навіть маленькі словачки вояди підкреслюють свої політичні зноги, ми-надто осторожні, надто дмухаємо на холодне, зв'язавши, що нам звідой чи звідти грозить небезпека. Це, безумовно, наслідки довгого поневолення, але на Заході нам треба звільнитися від цього постійного страху, що нас можуть переоблідувати, чи закрити ту, чи іншу інституцію. Це не означає, що в легальних формах нам треба робити якісь речі, що там не підходять, переступати статуту і т.п. Ні, навпаки, зберігаючи всі приписи держави, в якій ми знайшлися гостями, надавати нашій діяльності характер пов'язаності й з визвольною боротьбою. Якщо це можливо, то й на території оточу-

обсторонь в'якого партійного життя, але не політичного. Вона мусть олужити політичним цілям народу в найзагальнішому розумінні. Її мусть проникати одна ідея-допомоги визволенню України в цій, чи іншій формі. Інакше, вона тратить глузд, коли стає самоціллю. Бо все наше організоване життя має олужити одному: - визвольній ідеї України. Цю визвольну ідею заступає весь народ в різних формах і її треба зділонити в усіх площинах. Це можна робити в'єди, на кожному терені, бо це є обов'язком кожної національної інституції. Але якраз тут ми недомагаємо, а наші громадські керівники, в'єльшості, ще досі переживають страх п'єред політичним переслідуванням і втікають за неіснуючі барикади "аполітичності". В одній розмові авторові цих рядків сказав словак: українці дуже творчий, рухливий народ, але дивно, що такий острозний. Він мав на думці наші громадські інституції, які замало пов'язують себе з визвольною ідеєю. Він сказав: ми, словаки, ставимо різкіше наше самостійництво в усіх навіть громадських організованих формах. Треба, щоб українці - беручи на увагу їхню велику силу-пропорційно до неї її документували тех в площині п о л і т и ч н і й.

Велика риса нашого еміграційного загалу - є його небувала жертвенність, яку подивляють всі чужинці. Ледви, чи існує який другий народ, що так щедрий був би на загальні цілі. Це ділоно унікат серед народів. Ця жертвенність за певних умов - є майже необмежена. Нікуди правди діти, всі українські громадські, політичні і культурні інституції держаться завдяки тільки даткам нашої еміграції. Ми не маємо жодних субсидій від інших держав. Ми все робимо власними силами і-це є велике діло. Забада націоналізму: власні сили проведена до кінця в нашому житті, без огляду на те, чи хтось оприяє формально націоналізмові, чи ні. На шаль, в громадському житті деякі українські кола прагнуть поділу. Це шкідливе. Треба, щоб воля громадянства рішала про вигляд громадських інституцій. Ми думаємо, що демократичні вибори до кожної інституції мають надавати їй справжнє обличчя. Ми завжди готові підчинитися волі більшості. Зовсім не прагнемо, якщо б ми опинилися в меншості, творити паралельних громадських організацій. Політичне життя зрізничковується в політичних організаціях, але громадське життя повинно бути під одним дахом. Тут непотрібні подвійні бухгалтерії. Тому наші старання завжди йшли в тому напрямі, щоб довести до уодностайнення нашої громадської організованості. Не було жодного випадку в нашій еміграційній діяльності, де ми нпр. виїшли б, чи створили б іншу громадську організацію, коли ми опинилися в меншості. Коли нпр. виділ, чи управління тої, чи іншої громадської організації обрано з тих, а не інших ЛЮДЕЙ, ми ніколи не казали, що не будемо її підтримувати, або там не -наші люди. Загалом, треба різко ствердити, що немає ані одної громадської інституції, де ми мали б в управлінні кільк стеву більшість наших людей. Якраз навпаки. В більшості бувають не наші організаційно люди. Ми є звичайно в меншості, але наша сила лежить в правильній постановці діла, яка мобілізує не-наших організаційно людей піддержувати наші і д е й н і позиції.

В керівних органах суспільно-громадських інституцій, наші люди організаційно є в меншості, а не в більшості, але їх сила лежить в міці їх постановки, чесності, правильності підходу до питань, безсторонності, не-виключності своєї, ідейності, зрозуміння для всесторонніх потреб даної інституції. Тому є провокацією, або злою волею називати ці інституції, які ми підтримуємо, моніпартійними, бо якраз навпаки кількостеву більшість мають всі, тільки не ми. Це треба вже раз таки сказати. Мова - очевидно про керівні органи, бо коли -іде про масове членство, то членство подавляючою більшістю підтримує нашу Організацію. Коли б ми хотіли перебрати якусь інституцію в тому сенсі, щоб вся управа була в наших руках тех чиселвно, то на основі найбільш демократичних правил виборності, ми цього досягли б. Але цього ми не хочемо, бо ми вважаємо, що є багато українських патріотів і поза формальними членами нашої організації, які хочуть підтримувати правильні визвольні позиції, але з тих, чи інших міркувань не є членами нашої Організації, - проте з патріотизм їх -є чистий, безкорсний. Чому не мають вони на тому відтинку, який не потрібує конечно всіх наших сил, прив'язуватися? Уважаємо, що наше завдання є давати передусім семафори, дороговкази, далекі проєкції розвоє, напрямні, стояти на острозкі ідеї, її зділоняти там, де найважчі умовини, де потрібна найбільша жертвенність. Інші ділянки, може тех виповняти кожний український патріот, який прихильно ставиться до нашої боротьби, до боротьби в'єдної України.

Вони належать до всіх українських людей доброї волі. Наша кількостя меншість в даній інституції не означає нашої слабкоти, але якраз силу, щобто — що не фізичним терором, не обманом, не силою, не механічною більшістю ми держимося серед людей чесних, порядних, патріотів, а не караровичів, спекулянтів, а власне нашою правильною постановкою, силою нашого духа, нашою Прикладністю в чесному поступованні, в лицарськості по відношенні до людей іншої думки. Тому не дивуваймося, що нерідко наш член — без вищого освіти — має благородний вплив силою своєї шляхотної постави на більшість безпартійних, чи чесних співпрацівників з іншої партійної групи, яка підтримує основні принципи наші: крайню боротьбу.

Коли ми, виходячи з цих загальних стверджень, глянемо на терен Великої Британії, побачимо, що диктовані закиди наших противників є злов волею, що, мовляв, СУБ опанували ми, змайоризували чиблом і т.п. Всі знають, що це не так. Всі знають, що ми зовсім не змагалися за участь наших людей в керівних органах і всі знають, яких партійно-політичних переконань є члени керівних органів СУБ-у. Але, не зважаючи на все, оклеветують СУБ, як монопартійну устанovu. Більше того, в нашому українському еміграційному житті хочуть протиставити нам Українську Автокефальну Православну Церкву, мовляв, ми виключно католики. Такі методи є хіба ворогом інспіровані. Ми будемо завжди підтримували обі наші Церкви. Ми будемо стояти за християнство, за Церкву, бо це найбільша сьогодні остова в світі проти комунізму, безбожництва, рабства. Хто валить сьогодні нашу Церкву, одну, чи другу, хто поглиблює роздор, цей допомагає большевизм. Ми вважаємо, що новий світ буде побудований на засадах християнства і єдино воно дає відповіді на питання буття. Тому — хоч би і як невідповідні священослужителі хотіли копати прірву серед християнського фронту, ми будемо стояти за єдиний фронт українського християнства проти безбожництва Москви. Будемо підтримувати священників обох наших Церков, будемо помагати обом нашим Церквам, як вірні християни. І нас ніколи не образить те, коли деякі — священослужителі і високі навіть протоєреї — вклучаються в політичний фронт проти нас. Для нас це болюче, але ніколи не буде досягнута мета ворога, щоб ми з політичних вчинків деяких священослужителів, які сумлінням своїм перед Богом відповідають за поглиблення прірви, — заклали нашу поставу до нашої тої, чи іншої Церкви. Ми є політична організація. До нас не належать церковні проблеми, ми приймаємо все так, як нам подають наші Церкви, яких це діло. Ми підтримуємо всякі намагання єдності, спільного фронту українського християнства, бо зараз навіть Ватикан виступає з ініціативою спільного фронту всіх християн... Тим більше цей спільний фронт мусить бути роблений нашими Церквами. На нашу скромну думку, ця наша Церква спричиниться більше до визволення з під большевицького безбожницького режиму, котра більше сприятиме цій єдності фронту...

Наше діло підтримувати наші Церкви в їхній великій спасенній для нашого народу праці. І жодна ворожа сила не зведе нас на манівці протиставлення тієї, чи іншої Церкви, навіть, коли нас поборювали б — ці чи інші єреї. Тому даремне зусилля ворога створити релігійний фронт. Його ніколи не буде. Ми зміємо відмежувати Церкву від інколи грішних її служителів. Ми дух від духа, кість від кості нашого глибоко релігійного народу і такими, як він останемося. Але наша Церква не лише на відтинку релігійно-духовому — активна. Не зміємо забувати її Великого вкладу на відтинку підтримки нашої науки. Великі традиції мала тут Могиланська Академія, а останньо діяльність Митрополита Андрея. Ці традиції продовжуються далше на еміграції. Перед нашою наукою стоїть величезне завдання: розкрити народові таємниці його духовості, показати його власні вартості, його наглибіші тайники, вогати в холодні і ясні слова наукової правди. Українська наука мусить іти: до джерел української духовості! Показати у к р а ї н с ь к у УКРАЇНУ. Тем в Києві і Львові — це неможливе зробити. Тому на заході мусимо це виконати. Передусім студії гуманістичні, які тут Могуть проводитися вільно без нагана. Треба, щоб наші науковці створили Інститут Сходознавства, щоб могли на англійській мові публікувати деякі речі в нашому дусі для заходу. ТРЕБА, ЩОБ НАША НАУКА СЛУЖИЛА ТЕЖ ВИЗВОЛЕННЮ УКРАЇНИ. А служити вона буде тоді, коли скаже правду про Україну і зорганізує науковців інших народів АЕН для тих самих цілей. Треба було б бути глибоко вдячними нашим науковцям, коли б вони опублікували на англійській мові основні праці про Україну. Йдеться не лише про економічні, але і в ді-

Такі праці наших науковців треба нам всебічно підтримувати. Це ще варта, як дешева агітка на українській мові, чи ця маса макулятури, що з'явилася в нас, на еміграції. Одна джерельна праця про Україну - заслужовує, коли її видати на англ. мові, на більшу підтримку, як сотні брошурок по українськи про це, чи те. Тому, якщо українські вчені в тому плані хочуть працювати, ми їх і на британському терені підтримаємо. Але це не сміє бути таке, як нпр. Історія України, видання І. Тиктора, де про грандіозну боротьбу УПА від її початків по нині є два речення, й натомість-опотевоз коляборантів з німцями на цілі сторінки. Такого фальшовання історії нам не треба і таких "наукових - популярних" праць ми не думаємо підтримувати. Пишіть, панове вчені, п р а в д у п р о у к р а ї н о ь к у Україну так, як її бачить народ, не хвалячи ані ганячи нікого. Але апотевозувати людей, яких інші народи як нпр. Петена навіть французи оудили і карали, - а УПА згадувати лише, як фрагмент - цього і папір не видержить.... Не пишіть таких "історій", як остання про УПА, але пишіть історію - тобто правду... В цьому сенсі ми й вміщуємо нижче заклики наших науковців і бажаємо їм успіхів в праці і обіщємо підтримку, коли підуть на зустріч вимогам воюючої України й української України.....

-----0000000000-----

ПРО ІНСТИТУТ ЗАОЧНОГО НАВЧАННЯ

Опинившись в Англії, багато друзів втратило свою життєву ціль. Битківщина, завжди нам і понад усе дорога, осталась далеко. Працювати для неї нема властиво як. Фізична праця забирає весь час, а віддаль від друзів унеможливає часто спільне зайняття. За таких умов налягає часто на душу зневір'я. Дехто старається шукати після важкої праці розвагу, але розвага не завжди має побажані форми.

Якщо хочемо зберігти себе здібними до дії, якщо хочемо затримати готовість до служби нації, тоді мусимо з таким станом зневіри боротися. Ми мусимо для себе відшукати якусь ціль.

Подумаємо, чим можемо бути корисні для нашого народу. Легко переконаємося, що державу будується великою жертвенністю, кров'ю й потом, але до будови держави треба теж розуму, здібности, досвіду. З цього виходить, що нам треба здобувати знання на майбутній час. І то кожному, незалежно від дотеперішньої освіти. Бо розумним мусить бути державний муж, - міністер чи провідник партії, але розумним мусить бути теж журналіст, учитель, урядовець, посадник і волосний, промисловиць і кооператор.

Коли це розважимо, тоді мусимо поставити собі питання, що ми, тобто кожен з нас, зробили, щоб збільшити запас свого знання. Незаперечно, багато! Блукаючи по світі, ми стрічалися з різними народами, ми вивчали мову й звичаї, ми бачили різних людей і читали різні книжки й часописи. Але це все це мало. Це принагідно добуване знання треба б поповнити систематичними студіями. Звичайно, найкраще було б студіювати на університеті, проте це здебільша за важкою працею й далеко від університетських осередків неможливе. Багато знову студіювати на чужім університеті не може за браком достаточного опанування англійської мови чи по причині браку завершеної середньої освіти. Все ж і для нашої молоді на роботі в Англії відкривається можливість студій.

Про цю можливість подбали професори Українського Вільного Університету, відкриваючи Інститут ЗАОЧНОГО НАВЧАННЯ. В ньому можуть здобути всі колишні студенти вищошкольній диплом; ні в ньому можуть студіювати теж ті, які не покінчили середньої освіти, але мають бажання і здібність. Наука відбувається кореспонденційним шляхом, отже брати участь у студіях ІЗН можна незалежно від місця осідку. Навіть у найглухішому селі трапляється нагода студій. Студій теж не треба переривати в зв'язку із зміною місця перебування. Вистачить оголосити зміну адреси й студент отримує правильно скрипти й кореспонденцію на нове місце.

В Інституті ЗАОЧНОГО НАВЧАННЯ можна вивчати гуманітарні /здебільша українознавчі/ науки, право, суспільно-економічний факультет і врешті журналістику. Перший рік є спільний для всіх чотирьох відділів; він спеціально годиться для тих, які не покінчили ще середньої школи, бо дає українознавчі предмети. Всіх предметів є 10. Навчання триває 10 місяців. Скрипти написали наші на Україні фахівці.

Кожного місяця дістає студент десять зошитів /по одному зошиті з кожного предмету/. Завчорашні, після заняття, в неділі й свята, вибачає він подані відомості й випрацьовує завдані задачі. Згодом пересилає він ці задачі до пошти професорам. Від них дістає зауваження, оцінку й фахові поради.

Хто дасть відповіді на всі десять серій /впродовж десяти місяців/ може зголоситися до іспиту. По закінченні першого року можна студіювати зй вибором в наших роках.

Для націоналістичної молоді марть ці курси велике значення, бо вони опираються на засадах "християнського" й ідеалістичного світогляду. Тому побажано, щоб якнайбільше друзів узяло участь у тих курсах.

Семестральна оплата /за п'ять місяців/ виносить у Англії 12 фунтів стерлінгів і 14 шилінгів. Гроші можна вилачувати в п'яти місячних рйтах.

В Англії студіює вже досі декілька десятків студентів і вони роблять назагал дуже гарні пости.

Всі інформації, довідники і програми уділяе безплатно секретаріят ІЗН. Звертатись за інформаціями треба на адресу:

Institut für Fernunterricht bei der Ukrainischen Freien
Universität,
München, 62, Schliessfach 8,
Germany.

ВЕЛИКА ЗБІРНА ПРАЦЯ УКРАЇНСЬКИХ НАУКОВЦІВ

Поява енциклопедії є завжди виказкою культурности даного народу, але видання енциклопедії в післявоєнних умовах емігрантського життя є подією, яке мусять оповнити гордістю нарід, що її видає, й яке мусять викликати подив серед чужинців. І ось на те велике діло, на яке не спромоглася ні одна еміграція після другої світової війни, стає в нас на наших очах дійсність.

З 10-и запланованих зошитів Енциклопедії Українознавства появилося вже чотири на 320 сторінках із багатьма ілюстраціями й багатим змістом. Ця книга заступить цілу бібліотеку українознавчих книг. Вона обіймає ось які розділи: Загальна Частина /з переважними статтями про назву "Україна", державно-національні емблеми, барви, гімни, про історію українських енциклопедій і про границі й територію/, географія України, її природа й людність, етнографія, українська мовя, українська історія, право й державний устрій в Україні, українська культура /філософія, релігія, церква, література, мистецтво, наука, освіта, преса/, народне господарство, мілітарний потенціал і суспільні проблеми.

Вже понад два роки сотня українських науковців йрацьє над цим монументальним твором. Це вперше в таких розмірах довелось співпрацювати над збірним твором уроженцям соборних земель України, давній і Новій еміграції, членам різних груп і партій. А проте існує щось, що лучить їх усіх: це велика любов України, для якої вони цю книгу пишуть, і ідеалістичний світогляд та християнське віра, в якої дусі книга постає.

Значення книги для українців можна уявити, як зважимо брак українського підручника до різних предметів і голод на книжку та потребу книжки. Роль цієї книги для чужинного світу належить розцінювати, зваживши, як мало чужинці знають про Україну, і як не вірно про Україну інформують російські, большевицькі, польські й ін. енциклопедії.

Тому з признанням треба привітати думку, що Енциклопедія Українознавства має бути перевидана в англійській мові. А покищо треба подбати, щоб ЕУ нашлася в кожній більшій чужинній бібліотеці. На цю ціль жертвують вже поодинокі гурти /товариства, кооперативи, гостелі, табори тощо/ гроші, за які можна буде післати перші сотні великих світових бібліотек ЕУ. Ініціатива вишла від нашої еміграції на терені Німеччини і повинна наслідувати еміграція, яка вже в кращих побутових і матеріальних умовах.

Яке ж має значення ЕУ для робітничих гуртків в Англії? Вона повинна нам стати "святий зіллям", але пригадуватиме нам нашу Далєку Батьківщину й яка пов'яже нас невидимими золотими нитками з нею. Але любов до нашої країни каже нам пізнати її минуле й сучасне, країну й людей. Тому ЕУ

треба читати й студіювати. Студіювати мусимо одинцем, але мусимо теж збірно. Тому книга знання про Україну мусить бути в кожній хаті, в кожній читальні, в кожнім самоосвітнім гуртку, в кожнім відділі СУМ-у чи Пласту, в Братствах, Клубах, Просвітах тощо."

Є книжки, які стають необхідною konieczністю для кожного. В сьогоднішній час такою konieczною книгою стає Енциклопедія Українознавства.

Інформації жадати у В-ві. Verlag "Junges Leben"
Dachauerstr. 9/II.,
Munchen, Germany.

---ooooo0ooooo---

ЦІНОЮ НАШОЇ КРОВИ

Під таким наголовком поміщена стаття Р.Рахманинова в "Гомоні України" /ч.6/43/. Автор розглядаючи політичне положення, звертає особливу увагу на діяльність комуністичної і білогвардійської Росії, що фальшиво інформує захід про Україну і інші поневолені народи ССРСР. Тут автор, зовсім слушно, звертає увагу на цілковиту бездіяльність УНРади на тому відтинку. "Замість того, - пише автор, - УНРада займається грошовими збірками та зміною міністрів. Річ потрібна, але вона не може вичерпувати цілої програми роботи УНРади. Неприхильна постава УНРади до УГВР і АБН-у у великій мірі унеможливила акцію тих інституцій на зовнішньому відтинку, бо чужинці не можуть поважно трактувати дворейкових акцій і двох урядів /"легітимного" і революційного/ та воліють говорити з одним партнером: з росіянами.

Так за справами внутрішнього порядку ми занекали св"ятий обов'язок оборони мільйонів українців та інших народів. Кому виразно: і інших народів. Бо ОУН, УПА * УГВР своєю боротьбою в Україні високо підняли український прапор і світ хоч не хоч признати мусить, що Україна веде перед у спротиві Москві.

Реакційна "Ліга борби за свободу народів Росії" привласнює собі виключне право говорити в імені українців і всіх народів ССРСР теж і в наслідок нашої нетактовності. Росіяни промовчуть боротьбу проти Росії, а якщо мусять говорити про неї/нпр. про УПА /, то окресляють її, як боротьбу, російського народу в Україні проти більшовицького режиму. В той спосіб йдуть намагання наших крові зліпити політично розчленовану російську імперію, яка потребує тільки сильного зовнішнього удару, щоб розлетілась.

Згадані дві події повинні спонукати наші керівні еміграційні політичні установи до негайного діяння. Це відноситься перш за все до УНРади, яка від двох років відмовляє УГВРаді та АБН-ові права говорити в імені українського народу. Якщо УНРада після двох років соціалістичної безчинності й надалі не розпочне позитивної політичної роботи, то українські еміграційні маси будуть змушені зайняти ще більш критичне становище до неї. Не можна бо дозволити, щоб у зислілі безділля і маразму керівної політичної установи на еміграції нас випереджували наші гнобителі та ціною української крові будували несправедливий мир або псевдо-демократичну майбутню Росію!

Віт себе можемо лише додати: УНРада не тільки, що не думає повести розяснючої для заходу акції проти російського білого чи червоного імперіялізму, а протинно - вилонже із свого середовища соціалістичних пігмев, які на спілку з російським "старшим братом" готують нову зраду і поневолення України. Відоме пактування українських соціалістів, що зараз знаходяться в кермі УНРади з російськими соціалістами, є болшим ствердженням для української еміграції, що УНРада, замість стати дійсною політичною установою пов'язаною ідейно і діями з волею України, перетворилася в партійне кубло наших доморослих націонал-комуністів та соціал-марксистів. Тому даремно сподіватися і чекати, що УНРада приступила до самостійницької діяльності. Політичну й визвольну роботу на еміграції мусить вести вся українська еміграція, а в її керівництві можуть бути лише дійсно національно-віддані, ідейні політики і представники волею України.

П О З Б Е Р Т В И

ДЛЯ БІЛЦІВ УПА зложили:

З нагоди весілля КОРГА ВАСИЛЯ в Манчестері за ініціативою п. Крижанівського Івана гості зложили £ф. 9ш.

За ініціативою п. Ткача Михайла українці табору АШТОН-ВІЛТС зложили: 7ф. 17ш. 6п.

За ініціативою п. Даниляка Івана українці таборів; ВІНЧКОМБ, ЕЛЕМБРІДЖ і БУРТОН ОН ГІЛ зложили: ІІФ.

З нагоди концерту в таборі КИРКБИ за ініціативою Панни Стефанії Вітковської учасники зложили: 4 ш., 3ш., 6п.

За ініціативою д. Тимчака Петра українці зложили: ІОФ. 2ш. 2 Г/3п.

Українці табору КІВІЛЬ коло Тровбрідж за ініціативою д. І. Мандрика і д. П. Пелиха зложили: Ф. ІІ. Ш. ІІ.

З нагоди вінчання П-ва Марії і Осипа ТИМКІВСЬКИХ за ініціативою п. Д. Василика гості зложили: Ф. 2ш. ІО.

З нагоди вінчання П-ва НИКОЛАЙЧУКІВ в м. Болмейр в Шотландії гості зложили: Ф. 7ш. ІІ.

З нагоди вінчання П-ва Івана і Марії ГРИНИШІН в м. Гороліні коло Сліфорд за ініціативою д. І. Гудзе гості зложили: 2ф. 5ш. 6п.

Українці табору С'БД МЕЛЬТОН зложили: С. Рокоцький - І ф.,
П. Кучер - І ф., Ф. Кухіна - І ф., М. Курдіяка - ІОш.,
Ц. Фустей - ІОш., В. Кузіцький - ІОш., Д. Вайом - ІОш., М. Гурин - ІОш.,
І. Местилб - ІОш., С. Тимофій - ІОш., Д. Смодій - ІОш., Р. Єзуоко - ІОш.,
С. Новобілець - 6ш., Ц. Кульматицький - 6ш., Д. Костяк - 5ш., В. Кіт - 5ш.,
І. Копельців - 5ш., Вовк - 4ш., О. Білобрам - Іш.

Під час свят Різдва Христового в м. ЧОРЛІ українці зложили: Ф. 9.03.00.

За ініціативою п. С. Левчука і І. Легкого зложили; В. Клякевич - 3ш.,
І. Вейоук - 4ш., І. Нагірний - 2ш., І. Валецький - 5ш., В. Чемний - ІОш.,
М. Радієвський - 2ш. 6п., М. Бурда - Іш., Г. Смик - 5ш., Л. Лотоцький - Іш.,
С. Ванан - 5ш., І. Сивак - 5ш., М. Напововський - 5ш., М. Байдук - 5ш.,
Б. Чурпіта - 2ш. 6п., П. Голіяд С. І. - 2ш. 6п., Е. Хомень - 5ш., П. Голіяд
С. Ф. - ІОш., С. Пшеничняк - 5ш., А. Цепуняк - 4ш., Анна Баран - 2ш.,
І. Серєда - 2ш., Анна Ковальчук - 2ш. 6п., О. Ярославський - 5ш., В. Чем-
ний - 6ш., М. Гивель - 5ш., О. Доперещький - 7ш., С. Луцишин - 5ш.,
І. Легкий - 5ш., І. Паньків - 4ш., С. Левчук - 5ш., І. Кулик - 2ш. 6п.

З нагоди вінчання П-ва Зеновії і Омеляна КОВАЛИК, за ініціативою п. Шкільника Миколи гості зложили: Я. Зварич - ІОш., О. Ковалик - ІОш.,
В. Зайць - ІОш., Кручківич - ІОш., Зеновія Гулин - ІОш., Катерина
Топольницька - ІОш., О. Вахнюк - ІОш., Марія Вахнюк - ІОш., Ольга Кан -
ІОш., В. Литвин - 7ш. 6п., М. Шкільник - 5ш., Барський - 5ш., Стапаї -
5ш., Перон - 5ш., Пастушок - 5ш., Радко - 5ш., Крихівський - 5ш.,
Ляшок - 5ш., Катерина Зубай - 2ш., Анна Гальо - 2ш.

НА "ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД" зложили:

Мешканці готелю ГАЛІФАКС зложили: Ф. 2.06.06. Українці м. БЕРІ зложили: - 5ш.

З нагоди вінчання П-ва СКОРОПАДІВ за ініціативою п. Кутного гості зложили: Ф. 2.07.03.

Під час Різдвяних Свят з улаштованого Вертепу українці м. РОЧЕРОРД і НІГЕТ СТРІТ зложили: Ф. 8.00.00.

Українці м. КІНГСЛІН за ініціативою д. Константина К. і д. Берште М. зложили: Ф. 8.12.06.

Українці табору ДІДКОТ зложили: Ф. 16.10.02.

Вичівський Василь - ІФ., М. Ткачук - 7ш., С. Коцелко - 7ш., П. Прийма - 5ш., Хемич - 5ш., Сушко - 4ш., Шмуха - 5ш., Шмуха - 4ш., Шмуха - 4ш., Івасик - Іш., Н. Троян - 5ш., П'ятихатка - Ліс - ІФ., М-ко і друзі - 8ш., Кр-ль - ІФ., Дик - ІФ.

Під час коляди зложили: С. Куртий - 4ш., Гаме Сейвек /німець/ - 5ш., М. Гавронський - 7ш., Франк Буда /англієць/ - 5ш., В. Вотус - ІОш., І. Клядик - 5ш., П. Черемара - 5ш., П. Гриб - 2ш. 6п., М. Фрицин - ІОш., Г. Вашик - 5ш., С. Дворський - 5ш., С. Климчак - 2ш. 6п., М. Чорний - 5ш., М. Кінеш - 2ш., В. Чиж - 5ш., О. Левицький - 5ш., М. Долічний - 5ш., І. Цеслів - 5ш., Ворон - 5ш., І. Пташник - 5ш., Лев - 5ш., М. Грізун - 5ш., Граб - 5ш., М. Подолач - 5ш., А. Возьний - 5ш., С. Сорока - 5ш., В. Паламарчук - 8ш., М. Буртник - 5ш., Чемний - 5ш.

НА ПРЕС-ФОНД "В.Ш." вложили:

Українці гостелю СЕНДТОФТ вложили: 17ш. 8п.
д. Фіголь Іван - 1Ф., д.Вихор - 5ш., д.Е.Баран - 1ш.6п.

НА ПЕРЕДРУК "КРАСВИХ МАТЕРІЯЛІВ" вложили:

Ворон - Долина - Ф. 2.15.06.

Доповнення і оправлення помилок.

Знагоди хрещення дочки П-ва ДРОЗДОВСЬКИХ гості вложили: Ф. 2.07.00.
/ця збірка проведена ще з літку минулого року, через помилку її про-
пущено, за що переپردازемо/.

У "В.Ш." за липень 1949р. ч: 9/22 зайшла помилка в оголошенні
збірки на УПА з гостелю СКОТ САВТ МІН. Подано суму Ф.10.00.00. а
має бути Ф.16.00.00.

-----000000000000-----

РЕДАКЦІЙНА ПОШТА

І.Л -ко - Питаєте яку дієву ціль має т.з. "Укр.Бюро" чи "Об'єднан-
ня"? Це питання доволі важке не тільки для нас, але навіть для самих
фундаторів, що поклали основи під них. Як досі, то це середовище являло
собой механічний зліпок партійних амбіціонерів, які протягом року не мог-
ли остаточно знайти власної цілі, що допомогла б їм оформитися в якусь
громадську чи політичну групу. Щойно останні, відбуті цього місяця Зага-
льні Збори "Об'єднання" прояснили дещо ситуацію, яка існує в цьому сере-
довищі. Як виявилось, то ця протисубієвська опозиція протягом року виплека-
ла в своїй лоні аж дві...нові опозиції, цебто: проти мельниківців
почали "негодувати" "безпартійні" і уердепівці. Перемогли таки мельникі-
вці, мабуть тому, що в них існує система "вождівства", а уердепівці ще
не встигли "закріпитися". Але положення може змінитися, якщо мельників-
ці не будуть "спроможні" заспокоїти своїх "товаришів-опозиціонерів".
Однак яка ціль "УБ" чи "Об'єднання", то ні громадянство, ані самі мель-
никівці покищо не знають. Мин. року, як виявилось, їх ціль була дуже прост-
а і невибаглива: спричинити розкол в громадянстві, поборовати ОУН,
вести огидну наклепницьку акцію проти революційного табору: ОУН, УПА й
УГВР, та "підтримувати" УНРаду так, щоб вона якнайскорше опинилась в ру-
ках соціал-марксистів та опортуністів, що побороють ідеї вольної Украї-
ни. Яку ціль "об'єднали" вони на цей рік, скоро побачимо, однак мабуть во-
на не багато різнитиметься від минулорічної.

Б.Г.-к - Питаєте, чим пояснити, що в останньому часі проти ОУН так по-
силалась провокативна і наклепницька акція? Наступ який ведеться на
ОУН, часто навіть такими українськими середовищами як УРДП чи групов
Мельника, треба розглядати не як міжпартійну боротьбу, а як планову аге-
нтурну советську акцію. Ця акція проти ОУН, УПА й УГВР ведеться пара-
лельно в краях і закордоном советськими агентами. В міру того, як поза кор-
донами України революційно-визвольні ідеї України і інших поневоленних
народів, знаходять для себе чимраз більше прихильників, та стають універ-
сальними ідеями нового самостійного і вільного життя всіх народів,
зі сторони комуністичних кремлівських агентів посилюється провокативна
й доносницька акція на ОУН, як основ і речника визвольних дій за кордо-
ном. Методи, якими діє советська агентура і які наслідують засліплені па-
ртіїними амбіціями деякі наші укр. середовища є типово провокативні, щоб
викликати серед західного світу застереження і недовіра до українського
визвольного руху. Ці темні агентурні діючі сили і фактори, які є ворожі
ідеям визвольної боротьби України і інших поневоленних народів, часто
користуються з наших прихильників п"яті" колони, скерованої до дискримі-
нації і побороення нас, керуючись при цьому найпідлітлішими витівками, які
щоденно проти нас підносять. Українська еміграція, більше як коли, му-
сить сьогодні бути чуйною, бо ведеться посиленна агентурна акція, скеро-
вана на це, щоб розбити, розкласти, зневірити, ідейно обезброїти і скомпро-
мітувати еміграційний загаль українського громадянства. Виміреним удар в
ОУН, це лійності удар і наступ на ідейні і політичні позиції українсь-
кого революційно-революційного фронту.

З М І С Т:

1. Б. Карбович..... ЗМІСТ НАШОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ КОНЦЕПЦІЇ І ЇЇ ПОВ'Я-
ЗАНІСТЬ З НАШОЮ ПРОГРАМОЮ - ЗМІСТОМ УСД.
- 2..... В РОКОВИНІ ГЕНІЯ УКРАЇНИ.
3. Ф. Одрач..... УКРАЇНСЬКА ВИЗВОЛЬНА ДУМКА НА ТЛІ ПОВОЗНОЇ
ПОЛІТИКИ ЗАХІДНОГО СВІТУ.
4. Д. Д..... САМООБМАН І ПРОТВЕРЗІННЯ.
5. Н. О..... ПАРТІЙНІ ДОКТРИНИ ЧИ НАЦІОНАЛЬНІ ІНТЕРЕСИ?
6. О. Р..... ЧИ УКРАЇНСЬКИЙ СОЦІАЛІЗМ Є РЕВОЛЮЦІЙНИЙ?
7. Н. Н..... ДВОЯКЕ РОЗУМІННЯ КЛАСИ.
8. Ев. Ор..... ІНАКШЕ ЯК ВІЛЬШІСТЬ /ще про тітоїзм/.
9. Ігор Курливиї..... "НА" ВИДАТНІША З УСІХ НАЦІЙ".
10. В. О..... ГОСПОДАРСЬКІ ПІДСТАВИ НАШОЇ ДЕРЖАВНОСТІ.
11. С-кий..... УКРАЇНА БОРЕТЬСЯ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ.
12. -нко..... З ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОГО ПОВСТАННЯ НА СХІДНИХ
ПРУСАХ.
13. Ліс..... З ДІЇ УПА.
- 14..... ЗАМІСТЬ ВІЛЬНИХ ВИБОРІВ, ПОСИЛЕННЯ ТЕРОРУ І
НАСИЛЬСТВА.
- 15..... СМЕРТЬ Д. ДОВБУША.
16. З. Морський..... СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ.
17. Н. Г..... БОРІТЕСЯ - ПОБОРИТЕ.
- 18..... ЗАКЛИК ЦК АБН ДО ПОЛІТИЧНИХ ЕМІГРАЦІЙ ПОНЕ-
ВОЛЕНИХ БОЛЬШЕВИЗМОМ НАРОДІВ.
- 19..... ПРИВІТАЛЬНЕ СЛОВО ГОЛОВИ ЦК АБН ЯРОСЛАВА
СТЕЦЬКА НА СВЯТІ СЛОВАЦЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ.
20. І. О-вич..... СЛОВАЦЬКЕ НАЦІОНАЛЬНЕ СВЯТО.
- 21..... З ДІЯЛЬНОСТІ АБН НА ТЕРЕНІ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ.
- 22..... ПРОП. ПОЛІТ. ЛОЗУНГИ УКРАЇНИ І ІН. ПОН. НАРОДІВ
23. Б. О..... ЗА ЯСНІСТЬ І КРИСТАЛІЗАЦІЮ УКРАЇНСЬКОЇ
ПОЛІТИЧНОЇ ДУМКИ НА ЕМІГРАЦІЇ.
24. І. В..... ЗА ІДЕЙНІ ПІДВАЛИНИ НАШОГО ГРОМАДСЬКОГО
І ПОЛІТИЧНОГО ЖИТТЯ.
- 25..... ПРО ІНСТИТУТ ЗАОЧНОГО НАВЧАННЯ.
- 26..... ВЕЛИКА ЗБІРНА ПРАЦЯ УКРАЇНСЬКИХ НАУКОВЦІВ.
- 27..... ЦІНОЮ НАШОЇ КРОВИ
- 28..... ПОЖЕРТВИ
- 29..... РЕДАКЦІ НА ПОШТА

Ч И Т А Й Т Е І П О Ш И Р Ь Т Е

" В И З В О Л Ь Н И Ш Л Я Х ! "

